

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 12/2009

Cena \$ 2.50

DECEMBER 2009

Železná Ruda - kostel Panny Marie Pomocné

Městečko Železná Ruda se nachází v údolí říčky Řezné pod svahy Špičáku (1202 m) a Pancíře (1214 m) asi 2 kilometry od Německých hranic a je významným turistickým centrem západní části Šumavy. Nedaleko města se nachází Národní park Šumava se známým Černým a Čertovým jezerem, je zde řada běžeckých tras a sjezdovek, což z místa činí středisko zimních sportů.

Původně hornická osada vznikla na počátku 16. století při obchodní stezce vedoucí z Řezna, přes dnešní Zwiesel, Strážov a Klatovy, až do Prahy. Při bohatých nalezištích železné rudy se rychle rozvíjela jak hornická a hutní činnost tak i řemesla na zpracování železa. Spolu s dřevorubci, uhlíři, tesaři, povozníky a kolomazníky, tady díky dolování železné rudy, našlo obživu na 500 lidí. Mezi Čechy a Bavorskem byly často vedeny spory o toto území bohaté na železnou rudu. Definitivní hranice byla určena až v roce 1756 za vlády Marie Terezie. Po vyčerpání zásob železné rudy se v druhé polovině 17. století začíná rozvíjet sklářství. Horníci našli uplatnění v povrchových lomech při lámání křemene, potřebného k výrobě skla. V okolí Železné Rudy vyrostlo 11 skláren. V 18. století byla obec povýšena na městečko. Výrobky zdejších skláren byly proslulé po celém světě. Se zdejším sklářstvím jsou spojeny především rody Abelů a Hafenbrädlů. Největší a nejvýznamnější byla sklárna v Alžbětíně, zbudovaná roku 1841. Produkovala především tabulové a zrcadlové sklo. V polovině 19. století, však kvůli vyčerpání zásob křemene a díky vzrůstajícím nákladům, začínají sklárny zanikat. V roce 1877 byla zprovozněna železniční trať mezi Plzní a bavorským Deggendorfem vedoucí přes Železnou Rudu. Na této trati byl mezi zastávkou Brčálník a stanicí Špičák vybudován nejdelší tunel v tehdejší Rakousku-Uhersku (1747 m). Lepší přístupnost Železné Rudy pak měla za následek postupný rozvoj turistiky trvající dodnes.

Kostel Panny Marie Pomocné z Hvězdy byl postaven v letech 1729 - 32 hrabětem Wolfem Jindřichem Nothafem, majitelem zdejšího panství. Půdorys kostela tvoří šesticípou hvězdu. I mohutná cibulovitá kopule je zakončena, místo obvyklým křížem, hvězdou. Údajně na místě kostela

byla sklárna a stavitel využil původní základy této sklárny. Zvonice byla dostavěna až v roce 1777. Stavbu kopule provedl zdejší tesař Matyáš Lehner.

V kostele stojí za pozornost především hlavní oltář - obraz Panny Marie pochází z roku 1854 a je kopií obrazu od Lukáše Granacha st. Originál je v kapucínském klášteře v Innsbuku. Významná kopie tohoto obrazu je v kapucínském klášteře v Pasově a je známá pod názvem Panna Maria Pasovská. Sochy na oltáři představují sv. Jindřicha II. a jeho manželku Kunhutu, kteří jsou patrony zakladatelů kostela a sklářů. Kříž nad svatostánkem je z rubínového skla s výbrusy a je zlacen. Byl zhotoven v brusímě skla Eichinger. Nad oltářem je socha Boha Otce Stvořitele, oltář Boha Syna - Vykupitele je napravo a symbol Ducha svatého v podobě holubice je na kazatelně. Nad kazatelnou je socha Krista dobrého Pastýře. Boční oltáře vpravo - vpředu již zmiňovaný oltář sv. Kříže s Bolestnou Pannou Marií, krásná barokní práce neznámého mistra. Další oltář patří sv. Magdaleně se sochami sv. Zachariáše a Alžběty, rodičů sv. Jana Křitele. Vzádu je oltář sv. Floriána, patrona hasičů a ochránce před ohněm. Boční oltáře vlevo - vpředu je oltář sv. Jana Nepomuckého se sochami sv. Jana Křitele a sv. Antonína z Padovy. Před oltářem je křtitelnice vytesaná ze šumavské žuly. Na ní je sousoší představující křest Páně v Jordánu. Vzádu je oltář sv. Šebastiána. Schránky s ostatky svatých, umístěné na obou zadních oltářích, jsou orámovány benátskými zrcadly. Křížová cesta - je keramická práce ze čtyřicátých let dvacátého století. Obrazy - na zábradlí kůru představují 12 apoštolů: zleva sv. Ondřej, Šimon, Juda Tadeáš, Matouš, Jan, Pavel, Petr, Jakub st., Jakub ml., Filip, Bartoloměj, Tomáš. Lustr - je dílem zdejších brusíren skla. Náhrobní kameny - ve stěnách kostela patří většinou členům rodiny Hafenbrädlů. Tato rodina pořídila vnitřní zařízení kostela. Druhý kámen vlevo od vchodu patří slečně Betynce, majitelce Debrníku, zakladatelce osady po ní zvané Alžbětín. Varhany - pochází z roku 1871. Byly vyrobeny varhanářskou firmou v Regenu. „Oliveta“ - vlevo od vchodu je lidová práce představující Krista trpícího úzkostmi před nastávajícím mučením a ukřižováním.

Hlavní oltář kostela v Železné Rudě

Spící postavy znázorňují apoštoly Petra, Jakuba a Jana. Kristu se zjevuje anděl posiluje ho.

Vedle kostela se v budově bývalé fary nachází farní domov, který umožňuje rekreační a ozdravné pobyty jednotlivcům, rodin i skupin a konají se zde duchovní cvičení. Exercice v tomto krásném a klidném prostředí Šumavy mají dlouholetou tradici. V době totality zde „na samém konci světa“ bylo vytvořeno duchovní centrum, kde každoročně probíhalo několik turnusů duchovních cvičení pro kněze a bohoslovce. Bylo to díky nesmírné obětavosti tehdejšího duchovních správců P. Antonína Prokeše z Klatov a péči řeholních sester, které se o účastníky duchovních cvičení staraly. V současné době bývá v kostele Panny Marie pravidelná mše svatá v sobotu večer s nedělní platností.

Nad městem při trase vedoucí na Beveder a Pancíř se nachází lesní křížová cesta - původní žulové sloupky s obrazy byly za totality téměř zničeny. Díky finanční pomoci věřících z Bavorska byla křížová cesta obnovena a na jejím konci na Hladovém vrchu byla znovu podle starých fotografií vystavěna zbořená kaple sv. Anny. Křížová cesta a kaple byly slavnostně posvěceny 30. září 1995.

Foto na titulní straně:

Kostel Panny Marie Pomocné z Hvězdy v Železné Rudě

Vánoční

Modlím se k Tobě,
Lásko v jesličkách.
Zapal svůj plamen ve mně
a dotýkej se jemně
nadhvězdných drah
i země
a posvěť květy,
posvěť prach.
Tam v nejskrytějších hlubinách
zapal svůj plamen ve mně.

Modlím se k Tobě,
sílo odpuštění,
omyj mne ve svém moři.
Mé srdce hoří, hoří
mé srdce v zanícení,
tvoří
obraz Tvé slávy,
mír i rozechvění.
Dnes mění tvář
a zítra život změní.
Omyj mne ve svém moři!

A vdechni moudrost,
Moudrosti všech věků,
má duše uchopí Tě!
Rozestři hvězdné sítě
nad moji řeku,
Ty Dítě,
Ty Rybáři,
Ty písni o člověku.
Jak plna touhy, plna vděku
má duše uchopí Tě.

Eva Pávková (1922 – 1981)

DÍTĚ

se nám narodilo,

SYN

je nám dán.

Vládu má na svém rameni.

Izaiáš 9,6

Štěstí a lásku, radost a pokoj,
kéž Vám všem přinese Vánoční čas.
Hojnost Božího požehnání
a vše dobré v roce 2010
všem čtenářům Hlasů národa
a členům České Misie v Chicagu
přeje a v modlitbách vyprošuje

Fr. Dušan Hladík

LITURGICKÁ ČTENÍ

4. neděle adventní - 20. prosince 2009

1. ČTENÍ - Mich 5, 1-4a

Čtení z knihy proroka Micheaše.

Toto praví Hospodin: „A ty, Betléme Efratský, maličký jsi mezi judskými rody, z tebe mi vyjde ten, který bude vládcem v Izraeli, jeho původ je od pradávna, od věčnosti. Proto je Hospodin opustí až do doby, kdy rodička porodí; potom se zbytek jeho bratrů vrátí k synům Izraele. Bude stát a pást v Hospodinově síle, ve velebnosti jména Hospodina, svého Boha, oni pak budou požívat míru, neboť jeho moc se rozšíří až do končin země. On sám pak bude pokojem.“

2. ČTENÍ - Zj 1, 5-8

Čtení z listu Židům.

Bratři! Když Kristus přicházel na svět, řekl: „Dary ani oběti jsi nechtěl, ale připravil mi tělo. V celopalech a v obětech za hřích jsi neměl zálibu. Proto jsem řekl: Tady jsem, abych plnil, Bože, tvou vůli, jak je to o mně psáno ve svitku knihy.“ Po prvních slovech: „dary ani oběti, celopaly ani oběti za hřích jsi nechtěl a neměls v nich zálibu“ - a přece to všechno se obětuje podle Zákona - hned dodává: „Tady jsem, abych plnil tvou vůli.“ To první ruší, aby ustanovil to druhé. A touto „vůlí“ jsme posvěceni obětováním těla Ježíše Krista jednou provždy.

EVANGELIUM - Lk 1, 39-45

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

V těch dnech se Maria vydala na cestu a spěchala do jednoho judského města v horách. Vešla do Zachariášova domu a pozdravila Alžbětu. Jakmile Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, dítě se radostně pohnulo v jejím lůně. Alžběta byla naplněna Duchem svatým a zvolala mocným hlasem: „Požehnaná tys mezi ženami a požehnaný plod života tvého! Jak jsem si zasloužila, že matka mého Pána přišla ke mně? Vždyť jakmile zazněl tvůj pozdrav v mých uších, dítě se živě a radostně pohnulo v mém lůně! Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána!“

Slavnost narození Páně 25. prosince 2009

Boží hod vánoční - v noci

1. ČTENÍ - Iz 9, 1-3. 5-6

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Lid, který chodil ve tmě, vidí veliké světlo, obyvatelům temné země vzhází světlo. Dáváš mnoho jásotu, zvětšuješ radost; veselí se před tebou, jako se jásá o žních, jako plesají ti, kdo se dělí o kořist. Neboť jho, které ho tížilo, hůl na jeho šíji a bodec jeho otrokáře jsi zlomil jako za midjanských dnů. Hle, dítě se nám narodilo, syn je nám dán, vládu má na svém rameni a dostal jméno podivuhodný rádce, mocný Bůh, věčný otec, kníže pokoje. Jeho vladařství vzroste a pokoje nebude konce; bude vládnout na Davidově trůně a v jeho království, aby je upevnil a utvrdil právem a spravedlností od tohoto času až navěky! Způsobí to horlivost Hospodina zástupů.

2. ČTENÍ - Tit 2, 11-14

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Titovi.

Projevila se Boží dobrota, která přináší spásu všem lidem. Vede nás k tomu, abychom se odřekli bezbožného života i světských žádostí a žili v tomto nynějším věku rozvážně, spravedlivě a zbožně a přitom očekávali v blažené naději slavný příchod našeho

velikého Boha a spasitele Krista Ježíše. On vydal sám sebe za nás, vykoupil nás z každé špatnosti a očistil si nás, abychom byli jeho vlastním lidem, horlivým v konání dobrých skutků.

EVANGELIUM - Lk 2, 1-14

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

V těch dnech vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby se v celé říši provedlo sčítání lidu. To bylo první sčítání a konalo se, když byl v Sýrii místodržitelem Kvirinius. Šli tedy všichni, aby se dali zapsat, každý do svého města. Také Josef se odebral z galilejského města Nazareta vzhůru do Judska do města Davidova, které se jmenuje Betlém, protože byl z rodu a kmene Davidova, aby se dal zapsat spolu s Marií, sobě zasnoubenou ženou, která byla v požehnaném stavu. Když tam byli, naplnil se jí čas, kdy měla porodit. A porodila svého prvorozeného syna, zavinula ho do plének a položila do jeslí, protože v zájezdním útulku nebylo pro ně místo. V té krajině nocovali pod širým nebem pastýři a střídali se na hlídce u svého stáda. Najednou u nich stál anděl Páně a sláva Páně se kolem nich rozzářila a padla na ně veliká bázeň. Anděl jim řekl: „Nebojte se! Zvěstuji vám velikou radost, radost pro všechny lidi. V městě Davidově se vám dnes narodil Spasitel - to je Kristus Pán. To bude pro vás znamením: Naleznete děťátko zavinuté do plének a položené v jeslích.“ A náhle bylo s andělem celé množství nebeských zástupů a takto chválili Boha: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, v kterých má Bůh zalíbení.“

Boží hod vánoční - za svítání

1. ČTENÍ - Iz 62, 11-12

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Hospodin ohlašuje až do končin země: „Řekněte siónské dceři: Hle, přichází tvá spása, u sebe má svou mzdu, před sebou má svůj zisk. Nazvou je: „Svatý lid, vykoupení od Hospodina.“ Ty pak dostaneš jméno „Vytoužené, neopuštěné město“.“

2. ČTENÍ - Tit 3, 4-7

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Titovi.

Projevila se dobrota Boha, našeho spasitele, a jeho láska k lidem; ne snad proto, že my jsme vykonali něco dobrého, ale ze svého milosrdenství nás spasil v koupeli znovuzrození a obnovení Duchem svatým. Toho na nás vylil v hojnosti skrze našeho spasitele Ježíše Krista, abychom - ospravedlnění jeho milostí - dostali jako dědictví vytoužený věčný život.

EVANGELIUM - Lk 2, 15-20

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Když andělé odešli od pastýřů do nebe, řekli si pastýři mezi sebou: „Pojďme tedy do Betléma podívat se na to, co se tam stalo, jak nám Pán oznámil!“ Pospíchali tam a našli Marii a Josefa i děťátko položené v jeslích. Když ho uviděli, vypravovali, co jim bylo o tom dítěti pověděno. Všichni, kdo to slyšeli, podivili se tomu, co jim pastýři vyprávěli. Maria však to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom. Pastýři se zas vrátili. Velebili a chválili Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno.

Boží hod vánoční - ve dne

1. ČTENÍ - Iz 52, 7-10

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Jak je krásné vidět na horách nohy posla, který přináší radostnou zprávu, který zvěstuje pokoj, hlásá blaho a oznamuje spásu, který praví Siónu: „Bůh tvůj kraluje!“ Slyš! Tvoji strážníci pozdvihují hlas a jásají spolu, neboť vidí na vlastní oči, jak se Hospodin vrací na Sión. Radujte se a jásejte vespolek, jeruzalémské trosky, neboť Hospodin utěšil svůj lid, vykoupil Jeruzalém. Obnažil Hospodin

svě svaté rámě před očima všech národů a všechny končiny země
užji spásu našeho Boha!

2. ČTENÍ - Žid 1, 1-6

Čtení z listu Židům.

Mnohokrát a mnoha způsoby mluvil Bůh v minulosti k našim
předkům skrze proroky. V této poslední době však promluvil k
nám skrze svého Syna. Jeho ustanovil dědicem všeho a skrze něj
také stvořil svět. On je odlesk jeho božské slávy a výrazná podoba
jeho podstaty, on všechno udržuje svým mocným slovem. Když
vykonal očistu od hříchů, zasedl na výsostech po pravici Boží
veleblosti a stal se o to vznešenějším než andělé, oč je převyšuje
svou důstojností, které se mu trvale dostalo. Vždyť komu z andělů
kdy Bůh řekl: Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil?

EVANGELIUM - Jan 1, 1-18

Začátek svatého evangelia podle Jana.

Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl
Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez
něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život a ten život byl
světlem lidí. To světlo svítí v temnotě a temnota ho nepohltila. Byl
lověk poslaný od Boha, jmenoval se Jan. Přišel jako svědek, aby
ověděl o tom světle, aby všichni uvěřili skrze něho. On sám nebyl
tím světlem, měl jen svědčit o tom světle. Bylo světlo pravé, které
osvětluje každého člověka; to přicházelo na svět. Na světě bylo a
svět povstal skrze ně, ale svět ho nepoznal. Do vlastního přišel, ale
vlastní ho nepřijali. Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími
dětmi, těm, kdo věří v jeho jméno, kdo se zrodili ne z krve, ani z
vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha. A Slovo se stalo tělem a
bývalo mezi námi. Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od
Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy. Jan o něm vydával
svědectví a volal: „To je ten, o kterém jsem řekl: Ten, který přijde
o mně, má větší důstojnost, neboť byl dříve než já.“ Všichni jsme
ostali z jeho plnosti, a to milost za milostí. Neboť Zákon byl dán
skrze Mojžíše, milost a pravda přišly skrze Ježíše Krista. Boha
nikdo nikdy neviděl. Jednorozený Bůh, který spočívá v náručí
Otcově, ten o něm podal zprávu.

Svátek Svaté Rodiny 27.prosince 2009

1. ČTENÍ - 1 Sam 1, 20-22.24-28

Čtení z první knihy Samuelovy.

Anna počala, a když uplynul čas, porodila syna, dala mu jméno
Samuel a pravila: „Od Hospodina jsem si ho vyžádala.“ Muž Elka-
na a celá jeho rodina odešli, aby obětovali Hospodinu výroční oběť
a splnili svůj slib. Když Anna neodešla. Řekla totiž svému muži:
„Přivedu chlapce, až ho odstavím, aby se ukázal před Hospodinem
a zůstal tam navždy.“ Když odstavila Samuela, přivedla ho s sebou
do Hospodinova domu v Silo, s tříročním býčkem, s jednou měřicí
moukou a s měchem vína; chlapec byl ještě malý. Porazili býka a
přivedli chlapce k Helimu. Anna řekla: „Prosím, můj pane, jako že
jsem živ, můj pane, já jsem ta žena, která stála tady u tebe a modlila
se k Hospodinu. Za tohoto chlapce jsem se modlila, a Hospodin
mou prosbu slyšel, jak jsem ho prosila. A proto také já ho
devzdávám Hospodinu na všechny dny, po které bude živ - je
devzdán Hospodinu.“ I klaněli se tam Hospodinu.

2. ČTENÍ - 1 Jan 3, 1-2.21-24

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Milovaní! Hled'te, jak velikou lásku nám Otec projevil, že se ne-
smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme! Proto nás

svět nezná, že nepoznal jeho. Milovaní, už teď jsme Boží děti. Ale
čím budeme, není ještě zřejmé. Víme však, že až on se ukáže, bu-
deme mu podobní, a proto ho budeme vidět tak, jak je. Milovaní,
jestliže nás svědomí neobviňuje, dodá nám to radostné důvěry v
Boha a dostaneme od něho všechno, zač prosíme, protože zacho-
váváme jeho přikázání a konáme, co je mu milé. A to je to jeho
přikázání: abychom věřili ve jméno jeho Syna Ježíše Krista a na-
vzájem se milovali, jak nám to nařídil. Kdo zachovává jeho přiká-
zání, zůstává v Bohu a Bůh v něm. A že v nás zůstává, poznáváme
podle Ducha, kterého nám dal.

EVANGELIUM - Lk 2, 41-52

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Ježíšovi rodiče putovali každý rok do Jeruzaléma na velikonoční
svátky. Když mu bylo dvanáct let, vydali se tam na svátky jako ob-
vykle. A když ukončili sváteční dny a vraceli se domů, zůstal chla-
pec Ježíš v Jeruzalémě, a jeho rodiče to nezpозorovali. V domnění,
že je ve skupině poutníků, ušli den cesty; teprve potom ho hledali
mezi příbuznými a známými. Když ho nenašli, vrátili se do Jeruza-
léma a hledali ho. Po třech dnech ho našli v chrámě, jak sedí upro-
střed učitelů, poslouchá je a dává jim otázky. Všichni, kdo ho sly-
šeli, žasli nad jeho chápavostí a nad jeho odpověďmi. Když ho ro-
diče uviděli, celí se zarazili a jeho matka mu řekla: „Dítě, proč jsi
nám to udělal? Hle, tvůj otec i já jsme tě s bolestí hledali.“ Odpo-
věděl jim: „Proč jste mě hledali? Nevěděli jste, že já musím být v
tom, co je mého Otce?“ Ale oni nepochopili, co jim tím chtěl říci.
Potom se s nimi vydal na zpáteční cestu, šel do Nazareta a po-
slouchal je. Jeho matka to všechno uchovávala ve svém srdci. Ježíš
pak prospíval moudrostí, věkem a oblibou u Boha i u lidí.

Matky Boží, Panny Marie 1.ledna 2010

1. ČTENÍ - Nm 6, 22-27

Čtení ze čtvrté knihy Mojžíšovy.

Hospodin řekl Mojžíšovi: „Řekni Árónovi a jeho synům: Tak bu-
dete žehnat izraelským synům; budete jim říkat: 'Ať tobě Hospodin
požehná a ochraňuje tě! Ať tobě Hospodin ukáže svou jasnou tvář
a je ti milostivý! Ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a dopřeje ti
pokoje!' Budou vzývat moje jméno nad izraelskými syny a já jim
požehnám.“

2. ČTENÍ - Gal 4, 4-7

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Galaťanům.

Bratři! Když se naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného
ze ženy, podrobeného Zákonu, aby vykoupil lidi, kteří podléhali
Zákonu. Tak jsme byli přijati za syny. A protože jste synové,
poslal nám Bůh do srdce Ducha svého Syna, Ducha, který volá:
„Abba, Otče!“ Už tedy nejsi otrok, ale syn a jako syn také dědic
skrze Boha.

EVANGELIUM - Lk 2, 16-21

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Pastýři pospíchali do Betléma a našli Marii a Josefa i dítěátko
položené v jeslích. Když ho uviděli, vypravovali, co jim bylo o
tom dítěti pověděno. Všichni, kdo to slyšeli, podivili se tomu, co
jim pastýři vyprávěli. Maria však to všechno uchovávala v srdci a
rozvažovala o tom. Pastýři se zas vrátili. Velebili a chválili Boha
za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno. Když uply-
nulo osm dní a dítě mělo být obřezáno, dali mu jméno Ježíš, jak ho
nazval anděl, než bylo počato v mateřském lůně.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 30. listopadu 2009

Politické události

Národní třída si zopakovala

17. listopad, bez obušků

Několik tisíc lidí se zúčastnilo pochodu, který odstartoval na pražském Albertově a po výstupu na Vyšehrad se stočil do centra. Zatímco před dvaceti lety se 17. listopadu demonstranti na Národní třídě dočkali hrubého zásahu bezpečnostních sil, nyní policie zajišťovala bezpečný průběh. Volná rekonstrukce tehdejších událostí byla jednou z mnoha akcí, které připomněly výročí dvaceti let demokracie. Krátce po třetí hodině se Albertov zaplnil lidmi. Zástupci studentské iniciativy Inventura demokracie Jakub Bachtík a Silvie Mitlenerová zopakovali stěžejní body svého prohlášení - vzdělání, reflexe komunistické minulosti, role ČR ve světě a křehkost demokracie. Představitel pořadatelské organizace Opona Martin Kotas prohlásil: "Komunismus je svinstvo a je dobře, že padnul." Zároveň se zmínil o těžké pozici občana při prosazování změn a demonstrativně podepsal přihlášku do politické strany, což označil za jediné řešení. Nad hlavami vlálo pouze pár českých vlajek a transparenty domácí výroby provolávaly hned několik různých názorů - od zákalu komunistů až po stesk nad politickou kulturou. Většina lidí se však schovávala pod deštníky, když začátek happeningu narušil drobný déšť. Následoval pokojný pochod přes Vyšehrad a po nábřeží až na Národní třídu. O půl šesté došlo k symbolickému pádu železné opony, když se ze záznamu ozvaly tehdejší výstrahy

Veřejné bezpečnosti a během nesouhlasného pískotu a cinkání klíčů vzplál v místech brutálního zásahu ohňostroj. Do emotivně naladěné situace zazněla československá hymna v podání Dana Bárty. Program pak pokračoval o kus dál na velkém pódiu koncertem 20 let bez opony, kde přítomné uvítal Václav Havel. Průvod z Albertova doprovázel antikonfliktní tým, doprava byla na mnoha místech pozastavena nebo odkloněna. Dva incidenty způsobily skupiny neonacistů a členů Dělnické strany. Nejprve předseda Dělnické strany Tomáš Vandas vedl v popoledních hodinách vlastní demonstraci u Národního divadla, kterou ale magistrát rozpustil. Později se skupina extrémní pravice pokusila narušit vzpomínkový průvod v okolí Výtoně. Rychlý zásah policie ale střetu zabránil.

Prezident jmenoval tři nové ministry: Chmiela, Dusíka a Zářeckého

Prodloužení mandátu úřednické vlády do jarních voleb a výběr evropského komisaře změnilo obsazení ministerských postů. Kabinet Jana Fischera přišel o Štefana Füleho a Ladislava Mika. Ministerstvo pro evropské záležitosti převzal Juraj Chmiel a životní prostředí Jan Dusík. Navíc po dohodě politických stran vznikl nový post ministra, předsedy legislativní rady vlády, na který nastoupil Pavel Zářecký. Premiér prozradil jména nových ministrů na čtvrté tiskové konferenci, do úřadů je jmenoval Václav Klaus v pondělí 30. listopadu. „Ohlédneme-li se dozadu na zhruba půl-

roční fungování vlády premiéra Fischera, tak musím říci, že i za toho půl roku ta vláda udělala celou řadu věcí a zapsala se do povědomí naší veřejnosti," citovaly Václava Klause Hospodářské noviny. Dále uvedly, že Fischer od nových ministrů očekává „kultivaci dobrých vztahů s ostatními členy a že se bezodkladně a aktivně chopí svých resortů“. Bývalý ministr pro evropské záležitosti Štefan Füle míří do Bruselu jako nový eurokomisař za Českou republiku. Po pěti letech nahrazuje Vladimíra Špidlu, ale oblastí jeho zájmu bude další rozšiřování EU. Na jeho místo ve vládě přichází Juraj Chmiel, který se musel vzdát členství v ODS. Dosud pracoval jako velvyslanec v Austrálii. Miko měl vést resort životního prostředí pouze do říjnových voleb a teď se vrací ke svým úřednickým povinnostem v Bruselu. Jeho nástupce Dusík povýšil z pozice náměstka, členství ve Straně zelených přerušil. Při rozhodování o nových jménech hrálo velkou roli rovněž zastoupení dvou největších parlamentních stran. Füleho nominovala sociální demokracie, ale jeho nástupce Chmiel vzešel z ODS. Z tohoto důvodu byla funkce předsedy legislativní rady vlády povýšena na ministerskou pozici, kam Zářeckého nominovala ČSSD. Zářecký radě předsedal už v letech 2005 a 2006.

TOP 09: Předsedou

Schwarzenberg, prvním místopředsedou Kalousek

Politickou stranu TOP 09 povedou do jarních voleb do Poslanecké sněmovny Karel Schwarzenberg a Miroslav Kalousek. Na ustavujícím sněmu strany si delegáti do čela vybrali dvojici, která stála u zrodu TOP 09. Někdejší ministr zahraničí Karel Schwarzen-

berg byl zvolen předsedou dlouholetý člen KDU-ČSL se stal prvním místopředsedou. První volební sjezd strany, který se uskutečnil poslední listopadový víkend v hotelu Top na pražském Chodově, se nesl ve znamení jednoty. Jedním kandidátem na předsedu, senátor Karel Schwarzenberg obdržel 163 ze 164 možných hlasů. Stejně jednomyslně byl zvolen i první místopředseda Miroslav Kalousek, bývalý ministr financí ve vládě Mirka Topolánka. „Rád bych poděkoval za tak jasné vyslovení důvěry. Je mi trochu trapně, myslel jsem, že mě někdo volit nebude. Pokud se do toho dáme, touhle zemí pohneme," řekl delegátům bezprostředně po svém zvolení Schwarzenberg. „Jsem pevně přesvědčen, že stojíme u zrodu stabilní a významné politické síly, která bude s to převádět do společenské praxe své hodnoty, vizí a principy na všech úrovních správy, jak v parlamentu, tak v obecních a krajských zastupitelstvech," prohlásil na ustavujícím sněmu o TOP 09 Miroslav Kalousek, který je považován za hybnou sílu strany. Tři ze čtyř řadových místopředsedů jsou bývalí členové KDU-ČSL. Delegáti si do vedení strany zvolili Pavla Lukáša, dlouholetého starostu Českých Budějovic z Moravskoslezského kraje, senátorku Ludmilu Múlerovou a Marka Ženíška, náměstka ministryně spravedlnosti. Čtvrtým místopředsedou je Jaroslav Drábek, předseda Mezinárodní obchodní komory ČR. Vedení dostalo mandát na dva roky. TOP 09 se chce stát pravicovou stranou, jejímž cílem je zastavit zadlužování státu a nastartovat potřebné reformy. Prosazuje například vyšší spoluúčast pacientů u lékaře, zavedení školného na vysokých školách či přijetí

reformy penzijního systému. Kompletní program strana ještě hotový nemá. „Návrh volebního programu musí mít členská základna a voliči v březnu,“ řekl na sjezdu Schwarzenberg s tím, že strana nebude nic měnit na desateru, které měla připravené pro zrušené předčasné volby v říjnu. Podle Miroslava Kalouska bude úspěchem, pokud strana v květnových parlamentních volbách porazí KSČM, čímž by se stala třetím nejsilnějším politickým subjektem v zemi.

Štefan Füle se bude starat o rozšiřování EU

Český eurokomisař Štefan Füle dostal na starost rozšiřování Evropské unie. Jeho funkci musí ještě potvrdit všechny členské státy a v lednu i Evropský parlament. Tomu se bude Füle možná zpovídat ze své minulosti. V pátek 27. listopadu oznámil šéf Evropské komise José Barroso složení nové komise. Český kandidát bude mít za úkol dokončit přístupové rozhovory s Chorvatskem nebo jednání s Islandem. Zároveň se bude starat i o vztahy se zeměmi mimo EU, o kterých se neuvažuje jako o budoucích členských státech. Do této oblasti spadá i snaha o užší spolupráci se zeměmi bývalého Sovětského svazu. Jmenování Füleho má však jeden háček. Jak naznačují poslanci z největší lidovecké frakce, budeřejmě muset Evropskému parlamentu vysvětlit svou komunistickou minulost. Frakce nedávno uvedla, že vyžaduje, aby minulost kandidátů na komisaře nebyla spojována s utiskovatelskými režimy a vládními nebo hnutími, které jsou nedemokratické či spojené s korupcí. Füle byl před rokem 1989 členem komunistické strany a studoval diplomacii v Moskvě. Barroso ale v rozho-

voru s novináři odmítl výhrady k Fülemu a k novému maďarskému komisaři Lászlóovi Andorovi kvůli jejich komunistické minulosti. Uvedla to ČTK s odvoláním na agenturu AFP.

Ze Slovenska

Slovenské krajské volby vyhrál Směr-SD

Vládní strana Směr-SD v koalici s Hnutím za demokratické Slovensko (LS-HZDS) vyhrála sobotní krajské volby na Slovensku. Získala celkem sedm postů županů z osmi, o toho posledního ji připravila opoziční Slovenská demokratická a křesťanská unie (SDKÚ-DS) v Bratislavě. K urnám dorazilo 18 procent voličů. Čtyři zbývající předsedy vyšších územních celků si v sobotu 28. listopadu vybírali voliči bratislavského, bansko-bystrického, prešovského a trenčinského kraje. Zde totiž kandidáti nezískali před dvěma týdny nadpoloviční většinu, a tak dva nejúspěšnější postoupili do druhého kola. Vládní koalice premiéra Roberta Fica získala sedm postů županů, v Bratislavě zvítězil pravicový Pavol Frešo. Fico se z vítězství levice radoval, jeho soupeř, ex-premiér Mikuláš Dzurinda zase neskryval nadšení z Pavla Freša. „Jeho neúnavná mravenčí práce se vyplatila, když navštěvoval městské části a hovořil přímo s lidmi. Uvěřili mu,“ citovaly ho Hospodářské noviny.

Ekonomika

Zemědělci demonstrovali v Praze, skončili před Sněmovnou

Čeští zemědělci znovu vyjádřili dlouhodobou nespokojenost s financováním svého odvětví. Ve středu 2. prosince se sešli v počtu několika tisíc lidí na pražském Hradčanském ná-

městí, kde promluvili jejich vybraní zástupci. Poté se demonstranti vydali Nerudovou ulicí směrem k budově Poslanecké sněmovny, kde předali své požadavky. Nato se pokojně rozešli. Agráři se začali scházet na Hradčanském náměstí mezi desátou a jedenáctou hodinou dopoledne. Na svůj protest se vybavili kromě transparentů také píšťalkami, sirénami, řehtačkami a kravskými zvonci, které používali k vyjádření podpory projevů svých představitelů. O další zvukový doprovod se postarala dechová kapela, která krátce před jedenáctou zahájila demonstraci státní hymnou. Nejvýznamnějším z řečníků hovořících u pultu umístěného vedle sochy Tomáše Garrigua Masaryka byl prezident Agrární komory Jan Veleba. Kromě něj promluvili také předseda Zemědělského svazu ČR Miroslav Jírovský, Jan Lasák z České zemědělské univerzity v Praze a také zástupci menších agrárních organizací. Hlavním tématem stížností rozhořčených zemědělců byl právě schvalovaný rozpočet, omezující státní dotace do zemědělství z 12 na 4,5 miliardy. Dalším zásadním požadavkem je doplacení rozdílu v dotacích EU pro zemědělce původní patnáctky a nově přijatých zemí. Podle demonstrantů představuje plánovaný rozpočet na rok 2010 ohrožení jejich existence, a požadují proto navýšení dotací o 1,5 miliardy. „Prostředky, které se zdánlivě ušetří na těchto úsporách, se budou muset uplatnit na tyto sociální výdaje,“ řekl ve svém projevu Miroslav Jírovský s poukazem na hrozící růst nezaměstnanosti na venkově. Upozornil také na zaplavení českého trhu levnějšími zahraničními potravinami. Kromě toho řečníci opakovaně zdůrazňova-

li nízké výkupní ceny mléka, kvůli kterým mlékaři koncem října demonstrativně vylévali mléko do kanálů či na pole. V závěrečném svolání zemědělci apelují na vládu, aby zahájila koordinaci vztahů mezi producenty a obchodníky, započala s nimi smysluplný dialog a připravila dlouhodobý plán rozvoje zemědělství. Před Sněmovnou zazpívali demonstranti pro zasedající poslance píseň Ach synku, synku, vyslali své zástupce za politiky a poté Jan Veleba zúčastněné farmáře vyzval, aby svůj protest ukončili a rozešli se. Počet demonstrantů dosáhl podle pořadatelů čtyř tisíc lidí, reálnější však bude číslo o tisíc menší.

Zrušení územního plánu odložilo dostavbu dálnice z Brna do Vídně

Nejvyšší správní soud zrušil 25. listopadu územní plán, který umožňuje výstavbu rychlostní silnice R52 mezi Brnem a Vídní. Česku tak hrozí mezinárodní ostuda, neboť na rakouské straně se v příštím roce plánuje zahájení výstavby posledního úseku dálnice. Toto rozhodnutí posouvá termín zahájení výstavby minimálně o půl roku. Ačkoliv by bylo možné při stavbě postupovat podle územních plánů jednotlivých obcí, některé z nich s výstavbou nesouhlasí. Tu jim může „nařídít“ pouze dokument schválený krajem, který může projít hlasováním nejdříve za půl roku. Stížnost kritizovala především plánovanou trasu dálnice. Ta se má v Poohořelcích napojit na již postavený úsek z Brna a pokračovat přes Mikulov do Vídně. Povede tedy silnici přes ekologicky cenné prostředí vodní nádrže Nové Mlýny a na úpatí CHKO Pálava. Ekologové jako alternativní navrhuji vybudování odbočky ze stávající

bratislavské dálnice D2 u Břeclavi a propojení s již vystavěným rakouským úsekem. Toto řešení podpořili v minulosti i ombudsman Otakar Motěj, kontrolori NKÚ a v podstatě i Mirek Topolánek, jenž nechal pro tuto variantu připravit podklady.

Kurzovní lístek

7. 12. 2009 (střed)

EUR, 1	25.715
Kanada, 1	16.412
USA, 1	17.386

Kultura

Výstava Národního muzea chce připomenout události z let 1948 – 1989

Při příležitosti 20. výročí 17. listopadu 1989 otevírá nová budova Národního muzea v Praze expozici *Za svobodu! / Be free!*. Výstava přibližuje atmosféru v Československu v letech 1948-1989 především z pohledu totalitní propagandy a šíření svobodných informací. Většinu exponátů zapůjčil Vojenský historický ústav Praha a Rádio Svobodná Evropa. Výstavní projekt Národního muzea se v budově bývalého Federálního shromáždění a pozdějšího sídla Rádía Svobodná Evropa nekoná náhodou. "Obsah výstavy je úzce propojen s budovou samotnou. Zde byl symbol totality, zde se parodovala demokracie celá 70. a 80. léta. Po roce 1989 do tohoto sálu přišli noví lidé, nová naděje, dělaly se zde první demokratické zákony," vysvětluje ředitel Národního muzea Michal Lukeš. Výstava je rozdělena do dvou částí. První, která je zaměřena na události 50. a 60. let, popisuje komisařka výstavy Lucie Swierczeková: "Návštěvníci mohou vidět soudní ohrádku z politických procesů s Miladou Horákovou a také její poslední dopis. Svobodný prostor přibližuje

žuje audiozáznam úvodních projevů Ferdinanda Peroutky a Pavla Tigrida při zahájení vysílání Rádía Svobodná Evropa v roce 1951 a také balon, z něhož Svobodná Evropa shazovala na území Československa letáky." Druhá část připomíná období normalizace a boje za demokracii. Z dobových exponátů jsou zde stroje, na kterých se tiskla samizdatová literatura či mixážní pult Rádía Svobodná Evropa. Expozici uzavírá krátká panelová výstava k reflexi Pražského jara a Charty 77 v Pobaltí, která byla připravena ve spolupráci s lotyšským velvyslanectvím v ČR a Státním archivem Lotyšska. Výstava potrvá do června příštího roku.

Legendární nakladatelství

Albatros slaví šedesátku

60 let na křídlech Albatrosu aneb *At' jsem kdo jsem*, vyroste jsem s Albatrosem - tak se jmenuje jubilejní výstava dětské knihy, jejíž zahájení proběhlo v úterý 23. listopadu v Galerii Klementinum. Úkolem expozice vytvořené u příležitosti významného výročí nakladatelství Albatros je připomenout jak starším tak mladším čtenářům jejich oblíbené autory a ilustrátory knih. Jak říká autorka výstavy Alena Ježková, "výstava je příležitostí i pro nás dospělé, abychom znovu potkali knihy vlastního dětství." Expozice za tímto účelem představuje téměř dvě stovky knižních publikací, které jsou seřazené od nejstarších po nejnovější. Je možné prohlédnout si první vydání Seifertovy *Maminky*, Babičku Boženy Němcové s ilustracemi Adolfa Kašpara, Honzиковu cestu Bohumila Říhy s ilustracemi Heleny Zmatlikové či všechny díly příběhů Harryho Pottera, jež jsou novodobým hitem Alba-

trosu. Nástěnné panely s ilustracemi mapují vývoj nakladatelství od jeho vzniku po současnost a připomínají slavné edice, které zde vycházely. Kromě jednotlivých titulů jsou k vidění také vystřihovánky, omalovánky z Albatrosu nebo dobové plakáty Galerie Albatros poutající na dětské výstavy ze 70. a 80. let. Vernisáže se mimo jiné zúčastnili literární historička a čestná předsedkyně české IBBY Jana Čeňková a kunsthistorik Jan Rous, kteří se na projektu také podíleli. Nechyběl ani ředitel Národní knihovny ČR Pavel Hazuka. Pro veřejnost je výstava přístupná od 25. listopadu do 7. února a návštěvníci mohou svůj názor na ni napsat na dvě speciální stěny, které mají podobu rozevřené návštěvní knihy. Připravena jsou také autorská čtení a různé besedy, kde si děti budou moci například namalovat obrázek svého oblíbeného hrdiny.

Zemřel režisér a herec

Otomar Krejča

V pátek 6. listopadu zemřel po dlouhé nemoci ve věku 87 let legendární divadelní režisér a herec Otomar Krejča. Působil ve velkém množství divadel, zrežisoval přes 80 představení, více než polovinu z nich v zahraničí. Je považován za jednu z nejvýznamnějších osobností nejen české divadelní scény. Krejča se narodil v roce 1921. K divadlu začal inklinovat v době svých studií na pelhřimovském gymnáziu. Od roku 1941 působil krátce v Horáckém divadle v Třebíči a v Městském divadle v Kladně. Po válce začal sudovat divadelní vědu na FF UK. Účinkoval v Burianově D46, odkud se na pět let přesunul do Divadla na Vinohradech. Roku 1951 nastoupil kariéru v Národním divadle, kde se angažoval jako herec, režisér a ředitel činohry. Roku 1966 Krejča Národní divadlo opustil, aby se mohl věnovat vlastním projektům. Divadlo za branou, které se stalo svého času fenoménem, založil spolu s Karlem Krausem, Janem Trískou, Josefem Topolem a Marií Tomášovou. Na scéně Divadla za branou vzniklo třeba legendární představení *Kočka* na kolečkách nebo slavné inscenace Čechovových her. V roce 1968 podepsal Krejča manifest 2000 slov, následkem čehož bylo v roce 1972 Divadlo za branou zrušeno. Po jeho likvidaci se zhostil režie v Divadle S.K. Neumanna, kde setrval až do roku 1976, kdy pro zákaz činnosti opustil Československo. Vrátil se až v roce 1989 a vedl nový autorský projekt s názvem Divadlo za branou 2, které ale po čtyřech letech zaniklo. Znovu režisoval i v Národním divadle, pro které nastudoval *Fausta* nebo *Portrét umělce starého muže*. Krejča se nevěnoval jen divadlu, byl také filmovým hercem. Debutoval filmem *Třináctý revír* v roce 1946, mezi jeho nejznámější tituly patří *Hudba z Marusu* nebo *Vyšší princip*. Je držitelem mnoha cen a poct, v roce 1998 ho prezident vyznamenal Za zásluhy 1. stupně a získal Cenu Thálie 2000. Ocenován byl i v zahraničí, například v roce 1999 obdržel v Moskvě cenu K.S. Stanislavského. Poslední rozloučení s Otomarem Krejčou bylo 16. listopadu v Národním divadle.

Dvanáctý ročník Festivalu francouzského filmu slavil divácký rekord

Přehlídku současné francouzské kinematografie hostilo osm měst České republiky – mimo jiné Praha, Brno či Olomouc. Letošní ročník přilákal na 17 500 diváků, což je o 500 více než loni. Festival se konal od 19. do 25. listopadu.

V divácké soutěži zvítězila orká komedie Rémiho Bezanona První den zbytku tvého života. Publikum hlasovalo na internetu i přímo v sálech. Bučící majitel distribučních práv dostane příspěvek ve výši 10 000 eur, který věnuje francouzské velvyslanectví a TV5 Monde. Festival kromě filmů v soutěžní sekce a předpremiér představil divácké hity z Francie. Festival zařadil i několik předpremiér. Nejočekávanějším filmem byl kontroverzní Anchrist dánského režiséra Larsa von Triera, který na letošním festivalu v Cannes vzbudil obrovský rozruch, stejně tak i na karlovarském filmovém festivalu. Návštěvníci mohli v rámci předpremiér zhlédnout snímek Mikulášovy patálie natočený podle slavné knižní předlohy či komedii Galimatyáš, kterou uvedl režisér Jeana-Pierre Jeunet, známý především obdivným snímkem Amélie z Montmartru. Festival zakončila projekce dramatu z vězeňského prostředí Prorok režiséra Jacquesa Audiarda. Předpremiéry se zúčastnil i představitel hlavní role Tahar Rahim, který po skončení filmu odpovídal na divácké dotazy.

Vánoce s vůní dřeva v Betlémské kapli

Desítky betlémů, vánočních zdob a výrobků s vánoční tematikou nabízí výstava Vánoce s vůní dřeva, která v těchto dnech probíhá v podzemních prostorách pražské Betlémské kaple. Součástí výstavy je i řezbářská dílna s tradičními nástroji, kde si návštěvníci mohou vyzkoušet práci se dřevem, a usměleční se zde také řezbářské a řezbářské sympozium. „Není to odborná výstava. Chceme jen připomenout atmosféru tradičních staročeských Vánoc a bohaté lidové tradice, na které dnes bohužel trochu zapomínáme. Santa Claus nás nezničí,“

řekl na vernisáži, která se konala 27. listopadu, Blahoslav Lukavec z pořádajícího sdružení Bonsai Servis Praha. K vidění jsou klasické betlémy ze dřeva, keramiky či pemikového těsta, ale také betlémy z méně tradičních materiálů, jako je leťované sklo, vosk nebo kůže. Mezi nejpozoruhodnější patří miniaturní betlém v láhvi nebo Staropražský betlém, který je věrným modelem pražského Staroměstského náměstí. Výzdobu doplňují vánoční ozdoby z tradičních materiálů, jako je sláma, kukuřičné šustí či krajka. Výstava je otevřena do 3. ledna.

Sport

Slalomářka Záhrobská podruhé kralovala Aspenu

Česká lyžařka Šárka Záhrobská vyhrála v neděli 29. listopadu slalom Světového poháru v Aspenu. V prvním kole vedla s více než vteřinovým náskokem, v kole druhém si své prvenství udržela. Záhrobská vyhrála v Aspenu tento závod i loni. Přestože v druhém kole skončila desátá, celkově slalom vyhrála s náskokem 58 setin sekundy. Za sebou nechala Rakušanky Marlies Schildovou a Kathrin Zettelovou. Čtyřicetiletá česká slalomářka startovala s číslem čtyři a na zledovatělém povrchu si vedla výborně. „Trať byla sice hodně ledovatá, ale mně to vyhovuje,“ řekla v rozhovoru pro Eurosport. „Měla jsem po prvním kole velký náskok, což bylo rozhodující, ale nebylo to ve druhém kole jednoduché. Naštěstí jsem to zvládla,“ dodala. Druhá Češka na startu Tereza Kmochová ztrácela za Záhrobskou již po prvním kole deset sekund. Celkově došla až na 45. místě. Záhrobská den předtím nedokončila obří slalom, když vypadla hned v prvním kole.

Upřímná vzpomínka

Letošního 26. prosince 2009 si připomeneme první výročí odchodu na věčnost našeho milovaného manžela, tatínka a dědečka, pana

Cyrila Příkazského

Narodil se 22. října 1917 v Lužicích u Hodonína. V době hospodářské krize se celá jejich rodina v roce 1933 vystěhovala do Argentiny. Zde se v roce 1949 oženil s Blankou, se kterou prožili 59 let šťastného manželského života. V Argentině se jim narodili synové Cyril, Josef a Václav. Cyril Příkazský se také angažoval v mnoha krajských spolcích v Argentině a organizoval ochotnická divadla. Byl činný v Československém Orlu. Na pozvání Orlů v roce 1961 přesídlil se svou rodinou z Argentiny do Chicaga. Pracoval zde jako soustružník v továrně a narodila se jim zde dcera Marie a syn Ludvík. V roce 1975 byl zvolen za starostu Chicagské jednoty Orlů župy Svatováclavské a tuto funkci vykonával až do své smrti. Mimo to byl aktivním členem mnoha krajských organizací v Chicagu, angažoval se ve Sdružení československých exulantů, v Národním svazu českých katolíků, v Ústředně moravských spolcích a mnoha dalších organizacích. Dlouhá léta byl členem výboru pro organizaci Československého reprezentačního plesu, navštívoval a režíroval česká ochotnická divadla, účinkoval v pěveckých sborech, pracoval ve fotbalovém klubu Sparta A.B.A. Chicago, organizoval mnohé zábavy, pikniky a jiné akce. Byl hluboce věřícím katolíkem, ve víře vedl celou svou rodinu, pravidelně navštěvoval naše české bohoslužby a naplno se angažoval v činnosti České misie v Chicagu. Na věčnost byl povolán na svátek sv. Štěpána 26. prosince 2008. Odpočívá na hřbitově Panny Marie Královny nebe v Hillside, IL.

Mši svatou za něho budeme obětovat v neděli 27. prosince 2009 v 10.30 dopoledne v kostele České Misie v Brookfieldu.

Děkujeme všem, kteří si na něho vzpomenu v modlitbě s námi

Blanka Příkazská, manželka
syn Cyril Příkazský s manželkou Annou
a děti Kaz a Amy, Petr a Emily
syn Josef Příkazský s manželkou Lindou
a děti Josean a Bianca
syn Václav Příkazský s manželkou Jane
a děti Pavel a Mark
dcera Marie Nováková s manželem Markem
syn Ludvík Příkazský s manželkou Mike

Maria neposkvrněná

Měl jsem mluvit k mužům na svátek Neposkvrněného početí Panny Marie. Oni sami mně navrhli, že si mohu zvolit dobrovolně i jakékoli jiné téma. Zdálo se jim, že je námět tohoto mariánského svátku vhodný pro odrůstající děvčata, ne pro dospělé muže. A když mluvím s pravoslavnými teology, ti zase namítají, že je to dogma nové, nevhodně formulované. Starý osvědčený titul Mariin je „Panna nejčistší“. Protože i muži mají smysl pro čistotu, hledme se přiblížit k mariánskému svátku právě z tohoto hlediska. Je aktuální. Vždyť se tolik mluví o znečištěném vzduchu, o zapařiněných vodách, o udržování čistoty v městech, je tedy na místě, abychom si něco řekli o duchovní čistotě člověka.

Očista, řecky katharsis, je prastarý náboženský pojem, známý i z Bible. V Mojžíšově zákoně bylo přísně zakázáno obětovat Bohu cokoli nečistého. Na vnitřní očistu srdce se soustředila literatura prvních křesťanských mnichů. Rozvíjejí to téma především ze třech hledisek: čistota myšlení, čistota od vášní, čisté vztahy k lidem.

Začneme tedy otázkou, co je čistá mysl a jak ji udržíme. V duchu staré řecké tradice je člověk dokonalý především, když dobře myslí. Sokrates vyzýval mládež své doby, aby pila čisté víno, tj. aby hledala upřímně pravdu. Zlo podle něho je především z nevědomosti. Pro jeho žáka a obdivovatele Platóna i Bůh je čistá idea pravdy. Nesmíme se tedy zabývat tím, co nás od pravdy odvádí. Zní to dobře, ale tuze filozoficky. Křesťanský Bůh je věčná pravda a věčný život. Je tedy nečisté myšlení to, které nás od tohoto života odvádí. Mniši, kteří upřímně usilovali o věčný život s Bohem, dopodrobna vypracovali návody, jak se osvobodit od zlých a neužitečných myšlenek. Žili v samotě a tam se myšlenky v hlavě bohatě rojí, je potřeba naučit se rozlišovat mezi těmi, které nám slouží k životu od těch které osobu oslabují a život ubíjejí.

Málo si uvědomujeme, jak je tato starostlivost o čistotu mysli aktuální v dnešní době. V přeplněných městech se

jednotlivý člověk cítí velice často tragicky osamocen a přitom jej komunikační prostředky zavalují nesmírným množstvím zpráv, které nejsou nijak konfrontovány se skutečným životem. Jsou jako duševní strava, která zůstává nestrávená. Působí zvracení, odpor k tomu, co člověk slyší, pocity melancholie se mísí s chutí zničit to, co je v nejbližším okolí. Kolik odstrašujících příkladů nám podávají denní zprávy. Jeden americký biskup říkal seminarištům: „Zachoval jsem si víru, protože to, čemu jsem uvěřil, mělo teplo rodiny.“ Bylo to konfrontováno s čistým životem. Takové myšlení potřebuje dnešní svět.

Obraťme však teď pozornost k druhému bodu, který jsme naznačili: očista od vášní. Myšlenky jsou přelétavé, rychle se střídají. Vášně je stálá náklonnost k něčemu. Může to být i k dobrému, na příklad k hudbě nebo horolezectví. Ale obvykle tím slovem označujeme sklon ke zlému. Řeckým termínem jí říkali pathos, pathe, tj. utrpení. V klidných rozumných okamžicích piják nechce pít, ale přesto cítí, že ho proti jeho vlastní vůli něco v něm samém ke sklenice přitahuje. Možná, že už svatosvatě slíbil, že už pít nebude, ale přesto slib nedodrží, vášně v něm je už silnější než on sám. Zpíval se kdysi šlágr: „Temně hučí Niagára, temně hučí do noci, komu vášně v srdci hárá, tomu není pomoci.“

To ovšem křesťané nemohli přijmout. Mniši proto usilovali o ideál, kterému říkali apatie, osvobození od zlých náklonností, duchovní klid a mír. Je to dosažitelné? Odpovídali: S pomocí Boží a s asketickým umrtvováním. V životopisech světců čteme příklady, jak se uměli hrdinsky zapírat. Obdivujeme to, ale nedá se říci, že by to přitahovalo k napodobení. Není nějaká snazší cesta? Všimli si i jiné okolnosti. Silná náklonnost může být i k dobrému. Nejsilnější vášně je láska. Velká láska k jednomu umlčí jiné sklony. Ukažme si to na banálním příkladu. Mladík točil oči stále po děvčatech, pravý holkař. Ale nakonec se opravdově zamiloval do jedné a ostatní už jakoby neviděl, i když se na něho usmí-

valy. Světcí udělali nakonec všichni podobnou zkušenost: opravdová láska k Bohu jim přinesla klid i uprostřed všech nejhorších utrpení. To je také klíčem k pochopení dogmatu o neposkvrněném početí Panny Marie. Anděl jistě ujistil, že je plna milosti Ducha svatého, který je Duch lásky. Kde je jeho vliv v plnosti, tam ovšem není místo pro něco, co by mu odporovalo. Čisté srdce Marii nepoznalo hřích a láska k Bohu ovlivnila všechny jiné sklony. Proto dokázala ke všemu, co od ní Bůh žádal říci: Fiat, staň se mi podle slova tvého!

Aktualita těchto úvah pro dnešek je zřejmá. Výchova mládeže i duchovní pokrok nás samých musí směřovat k tomu, abychom využili příležitostí, kde se může uplatnit láska k dobru a ta sama sebou dorůstá do lásky k dobru nejen vyššímu, k Bohu. Tam pak najdeme čistotu vlastního srdce.

Nakonec nám zbývá v naší úvaze to, co jsme označili jako třetí bod: čistota ve vztahu k ostatním lidem. Plyne to samo z předcházejícího: láska k Bohu je neoddelitelná od lásky k bližnímu. Člověk je od přirozenosti tvor společenský. Bez vztahu k jiným si nemůžeme opatřit ani to nejnutnější, co potřebujeme k životu; a to, co sami máme, nemůžeme uplatnit, není-li tu nikdo, kdo by to přijal. I zvířata bývají stádní. Tam se to děje pudově. Lidská osoba žije s druhým dobrovolně a v lásce. Někdo je „velkou osobností“, když má dobré vztahy s mnoha lidmi. Všichni jsou zajedno s tím, že by tomu mělo tak být, ale všichni pozorujeme, kolik je zla právě ve společnosti, kterou známe. Náš úsudek je okamžitě hotov: Lidé jsou zlí, takový je svět. Všecky vlády slibují, že to napraví, ale málo je těch, kdo jim věří. Kdo tu tedy obстоjí? Odpověď je jednoznačná: „Blahoslavení čistého srdce, neboť oni uží Boha. Blahoslavení, kdo působí pokoj, neboť oni budou nazváni syny Božími“ (Mt 5,8-9). Najít v tomto konkrétním světě Boha jako otce, je jediná možnost k pokojnému životu na zemi.

Kardinál Tomáš Špidlík S.J.
Radio Vaticane

Estetické, morální a náboženské slavení Vánoc

Stará vzpomínka z dětství: Jak se slavily nás Vánoce v kostele? Bylo to natřikrát. V šest hodin ráno byla mše, které se říkalo třetí. V jedenáct dopoledne byla tzv. hrubá, nebo lépe a spisovněji „velká mše“. A odpovídne v pět hodin byla v klášterní kapliče obožnost k Ježíškově v jeslích. Už jako chlapec jsem vnímal, že tu šlo nejenom o tři turgie, ale že převládá u každé z nich i jiný styl. Nevěděl jsem ovšem, čím to je, že se tak různí. Ale dnes bych to vyjádřil odborně, že příliš specificky, podle Heideggerova přístupu k náboženství. Tento filozof totiž stanovil tři stupně v postoji k víře. První stupeň je stadium estetické, druhý je morální a třetí je v pravém slova smyslu stupeň náboženský.

Ten první postoj byl u nás ztělesněn slečnou B. Po celý rok do kostela nechodila. Ale na Vánoce dokázala časné zrání vstát, vytoupit na kůr a začít trylkovitým sopránem pít: „Vánoce, Vánoce, vítáme vás! V němhu se brodíte, přesto nám nosíte do srdce teplo, ač venku je mráz.“ Nebyla jediná, která podlehlá poezii Vánoc z důvodů estetických. Staré zvyky rodinné, koledy, atmosféra vzájemných dárek, to všechno přináší svěštění do shonu všedních dnů, připomínám, že existují jiné hodnoty než peníze a úspěch v práci. Jsou to hodnoty náboženské? Jenom zdaleka. Proto tím mnozí pohrdají jako jalovou sentimentalitou.

Ale přesto není radno se cítit tak povýšeným nad těmito spontánními lidskými city. Vždyť estetické zážitky obohacují život. Vzpomínám si, jak mi jeden turista v Římě ukazoval na kopuli svatopetrské baziliky a prohodil jízlivě: „Něco takového Kristus Pán potřebuje ke své slávě?“ Odpověděl jsem docela jednoduše: „Ne, Kristus Pán to nepotřebuje, ale potřebují Michelangela a jeho umění lidí.“ Nebo se snad mají umělci uplatňovat jenom při výzdobě Komerční banky? Vždyť každý umělec, ať už je věřící nebo ne, se cítí nejšťastnější, když mu zadají práci v kostele. Poezie, hudba a umění všeobecně není ještě samo náboženství, ale je cestou, která k němu vede, když je opravdové a upřímné prožívání. To tedy platí i o kouzlu Vánoc.

Ale vraťme se k mým starým vzpomínkám. Na jitrní mši jsem chodil s matkou, na velkou v jedenáct hodin s otcem. Také se při ní zpívalo. Ale kázával tu také mladý horlivý kněz. Téma jeho řeči bývalo to, co jsme nazvali druhým stupněm náboženského postoje: hledisko morální. Neoplyval poezii Vánoc, jevil se spíš jako přísný mravokárce. Ukazoval lidem, že pravé slavení Vánoc

není v krásných zpěvech s hudbou na kůru, ale v napodobení Krista. Ten sestoupil k nám chudým, musíme tedy i my sestupovat s láskou k těm, kdo naši pomoc potřebují. Náboženství od nás nežadá, abychom oplývali city, ale abychom zachovávali přikázání. Nemáme být těmi křesťany, kteří říkají Kristu „Pane, Pane“, ale těmi, kdo plní přikazy Boží (srov. Mt 7, 21).

Víme dobře, že byl tento náboženský postoj velmi propagován v době reformace. Ale je charakteristický pro každé reformní hnutí v církvi. Z doby Otců se zachoval malý spisek sv. Basila s titulem „O Božím soudu“. Obsahuje svěživotopisný zázitek autora. Sv. Basil byl částečně tím, koho dnes nazýváme konvertitou. Pocházel sice z dobré křesťanské rodiny, ale náboženským životem se začal vážně zabývat až po ukončení studii, vlivem své starší sestry. Stal se dokonce mnichem. Ale protože měl důkladnou intelektuální přípravu, zvolili ho biskupem rodného města Cesareje v Kapadocii. Ujal se svého úřadu s opravdovostí. Ale přišlo velké zklamání. Byla to doba velkým náboženských třenic, hádek, vzájemného odsuzování. Basilovi z toho bylo smutno. Kladl si otázku: „Čím to je, že Kristova církev je v takovém úpadku?“ Píše, že mu jednoho dne přišlo osvětlení shůry: „To všechno je tím, že se nezachovávají Boží přikázání. Nenapravíme sebe, ani společnost, ve které žijeme, dokud nevezmeme doslova všechno, co nám v evangeliu Kristus nařizuje.“ Podobné tóny slyšíme po celou dobu církevních dějin a jak jsme viděli, bylo to i téma našeho kněze při vánoční mši v jeho kázání mužům.

Církev je hnutí reformní. Přesto se vyskytovalo a vyskytuje mnoho těch, kdo by chtěli reformovat ji samou. Reformní kazatele chtějí opravit ti, kteří dokazují, že mají být jejich řeči méně mravokárné, negativní, ale raději víc pozitivní, ukázat raději krásu evangelního učení u těch, kdo je zachovávají, nestarat se o ty, kdo se k nim obrazejí zády. Je přece mnoho dobrých lidí. Jsou to ti, které zobrazují figurky v našich betlémech. Přinášejí dary novorozenému Spasiteli, protože ho očekávali a s radostí se dočkali jeho příchodu.

Ale jsou i jiní, kteří by chtěli být reformnějšími, než všichni horliví reformisté v církvi. Jejich kritika má společný jmenovatel, kterého užívaly v propagandě totalitní režimy i vzdušné ideologie. Dá se vyjádřit zkráceně těmito slovy: „Měli jste k dispozici dva tisíce let, abyste napravili lidskou společnost, ale nedokázali jste to. Ted' to uděláme

my.“ Podobného tónu jsou i řeči politických stran před volbami. Fakt, že se stále v různých obměnách opakuji, dokazuje, že je jejich úspěch pramalý.

Církevní mravokárci si tedy musejí dát pozor, aby je banálně nenapodobili. Církev sice musí vybízet k napravení mravů, musí stavět lidem před oči cíl, obraz lepšího světa. Přesto si je však vědoma, že její úspěch na tomto poli nebude nikdy úplný až do té doby, kdy jej skuteční Kristus sám. My pak patříme k těm, kdo „s nadějí očekávají příchod Pána našeho Ježíše Krista“, jeho druhý příchod, jakoby druhý Betlém, druhé věčné Vánoce.

Tento postoj nás vede k tomu, abychom postoupili k třetímu stupni, který jsme nazvali opravdově náboženským. Církev káže mravnost, píše naučení o tom, jak se vyvarovat hříchu. Ale přesto si nedělá iluze. Jsme lidé slabí a do hříchu upadáme stále. Středověké hereze chtěly hříšníky z církve vyloučit. Pravověrná nauka naopak učí, že i oni do církve patří, protože jenom tam se mohou od hříchu očistit. Neslibuje se jim, že už do hříchu nikdy neupadnou, ale že se musejí setkat s někým, kdo je schopen hříchy odpustit. V tomto osobním setkání je pravý náboženský postoj. S tím jsem se setkal v mládí při třetí vánoční pobožnosti, o které jsme se už zmínili, tj. při modlitbách ke Spasiteli v jesličkách. Tam jsme zpívali: „Člověčenství naše, ráčil vzít na se ... Beláš oloupen, člověk je vykoupen.“

Náboženství, jak slovo samo naznačuje, je setkání člověka s Bohem. To říkají všichni. Ale pravý problém je v tom, jak si Boha představují. „Pro mne Bůh znamená ideál všeho dobra“, řekl mi někdo, když jsem se ho ptal. Co jsem mu odpověděl? Tak ho definoval i Platón a všeobecně všichni idealisté. Chceme se s ním setkat? Máme-li být upřímní, musíme se přiznat, že člověk, který se setkává s ideálem, se v pravém slova smyslu setkává sám se sebou, se svým ideálem. Ty mu naznačí, kde je dobro, ale neosvobodí ho od hříchu a od slabosti. I my věříme, že jsou v Bohu všechny ideály dobra a krásy. Máme tedy k němu postoj morální a estetický. Ale věříme navíc, že je Bůh skutečná osoba, která se stala člověkem. Vstupujeme tedy s ním v dialog s důvěrou v jeho dobrotu a moc současně. Když to pochopíme, pak si opravdu z plna srdce můžeme zpívat: „Nám, nám, narodil se... Vánoce, Vánoce, vítáme vás.“

Kardinál Tomáš Špidlík S.J.
Rádio Vaticana

Srdečně Vás zveme na

SILVESTR

**Poslední noc roku
v dobré pohodě s hudbou,
zpěvem a tancem,
s výborným jídlem a pitím
můžete prožít**

**v Klubu české misie
9415 Rochester Ave.
Brookfield, IL 60513**

**ve čtvrtek 31.prosince 2009
od 8.00 hodin večer
až do rána bílého**

**Celý večer bude doprovázet
živá hudba**

Kapela ALFA

**Evžena Peroutky
a její hosté**

**Cena \$ 50.00 zahrnuje:
Vstupné.**

Jídlo po celý večer -
řízky, pečená kuřata, domácí
zabijačka a další pochoutky.
Otevřený bar a novoroční přípitek
šampaňským.

**Rezervace a vstupenky:
Marie 708 - 415 8793**

Společnost pro Vědy a Umění (SVU) Chicago
srdečně zve své členy a přátele na předvánoční schůzku
v úterý 8.prosince 2009 v 7 hodin večer
ve společenské místnosti České Misie,
9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513

**Během večera bude promítnut
roztomilý český film**

TŘI OŘÍŠKY PRO POPELKU

zpracovaný v moderním stylu na motivy pohádek
Boženy Němcové. Film je natočený v češtině
s anglickými titulky a zavede nás do kouzelné zimní
zasněžené krajiny. Zároveň v duchu vánočních
svátků film ukazuje jak
LÁSKA, DOBROTA A PRAVDA
vítězí nad zlem a chamtivostí.

Po programu bude následovat menší občerstvení při
přátelské besedě a zpěvu oblíbených koledí.
Přijďte na chvíli zapomenout na denní starosti a strasti
a vžít se do kouzelné doby krásných vánočních svátků.

Vstup volný.

Věra Rokničová, jednatelka SVU Chicago

HLASY NÁRODA

*Máte již zapláceno předplatné
na rok 2010?*

**Vpravo nahoře na nálepce s Vaší adresou
je měsíc a rok, kdy Vám předplatné končí**

USA na rok – osobní odběr v kostele: 30.00 USD

USA na rok – poštou 1.třída: 40.00 USD

Kanada na rok letecky: 40.00 USD

(prosíme z Kanady posílejte šeky v US dolarech)

Ostatní cizina na rok letecky: 55.00 USD

Šeky pište na: **Czech Mission** nebo **Hlasy národa**

Naše adresa:

**Hlasy národa,
9415 Rochester Ave.,
Brookfield, IL 60513**

Tel.:(708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533-1050

Doporučte Hlasy národa svým známým!

Vděčná vzpomínka

7.prosince 2009 si připomeneme deváté výročí
úmrtí našeho milého duchovního Otce

Rev. Maura Ladislava Poučka OSB

Narodil se 21.listopadu 1920 ve Velké Lečici u Příbrami v Čechách.
Vstoupil do benediktinského řádu, kde v arcidiecézi sv. Vojtěcha
a sv. Markéty v Praze - Břevnově 30.srpna 1941 složil řeholní sliby.

Teologii studoval na Karlově Universitě v Praze a od roku 1946
v Belgii, kde byl 1.srpna 1948 vysvěcen na kněze.

9 roků působil jako misionář a učitel katolických škol
v Belgickém Kongu v Africe.

Od roku 1965 působil v Chicagu v USA, kde se zapojil nejprve
do práce benediktinů v Lisle, posléze pracoval především
pro naše krajany ve farnosti sv.Prokopa v Chicagu
a nakonec ve farnosti Panny Marie Svatohorské v Ciceru.

Ve svém kněžském poslání byl vyhledáván jako výborný zpovědník.

Spolu s Otcem Vojtěchem Vítem OSB se významnou měrou podílel
na vydávání krajanských novin Hlas národa jako redaktor a korektor.

Na věčnost byl Pánem života a smrti povolán po těžké nemoci 7.prosince 2000.

*Vzpomínkovou mši svatou budeme za něho obětovat v kostele
České Misie v Brookfieldu v sobotu 12.prosince 2009 v 6.30 večer.*

Děkujeme všem, kdo si na něho v modlitbě vzpomenou s námi.

*Rev. Dušan Hladík
a přátelé z České Misie v Chicagu*

2009 Christmas Concerts

Sourozenci Slívovi
Vás srdečně zvou na

Vánoční koncerty

Program:

Vánoční koledy a hudba od Vivaldiho,
Bacha, Dvořáka a dalších autorů.

Vstup volný

Neděle 27.prosince 2009 ve 4:00 PM
v kostele České Misie - 9415 Rochester Ave, Brookfield, IL 60513

Monday, December 28, 2009 at 7:00 PM
Holy Spirit Catholic Church - 2003 Hassert Blvd. (111th St.), Naperville, IL 60564

Další informace najdete na: <http://www.psliva.com/concerts/>
<http://www.youtube.com/vsliva>

ČESKÉ VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBY

**v České katolické misii sv. Cyrila a Metoděje
v novém kostele Českých patronů
9415 Rochester Avenue
Brookfield, Illinois 60513**

Čtvrtek 24.prosince 2009 - Štědrý večer

SLAVNÁ PŮLNOČNÍ MŠE SVATÁ

v 10.00 hod.večer

české koledy se budou hrát a zpívat již od 9.00 hod. večer

Pátek 25.prosince 2009 - Hod Boží vánoční

Mše svatá v 10.30 hod. dopoledne

Sobota 26.prosince 2009 - Svátek svatého Štěpána

Mše svatá v 6.30 hod. večer

Neděle 27.prosince 2009 - Svátek svaté rodiny

Mše svatá v 10.30 hod. dopoledne

Čtvrtek 31.prosince 2009 - sv. Silvestra

Mše svatá v 6.30 hod. večer

NOČNÍ ADORACE

od 11.00 do 12.00 hod.večer

Pátek 1.ledna 2010 - Nový rok

Mše svatá ke cti Panny Marie v 10.30 hod. dopoledne

Sobota 2.ledna 2010 – 2.neděle vánoční

Mše svatá v 6.30 hod. večer

Neděle 3.ledna 2010 – 2.neděle vánoční

Mše svatá v 10.30 hod. dopoledne

Sobota 9.ledna 2010 - Zjevení Páně - svatých Tří králů

Mše svatá v 6.30 hod. večer

Neděle 10.ledna 2010 - Zjevení Páně - svatých Tří králů

Mše svatá v 10.30 hod. dopoledne

Příležitost ke svaté zpovědi vždy hodinu před mší svatou.

K svatému přijímání může přistoupit jen ten, kdo se očistil od hříchů.

Bližší informace podá: Rev. Dušan Hladík Telefon: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533 - 1050

Československé sdružené organizace v Chicagu

Sdružení Československých exulantů, Československý Orel v Chicagu a Ústředna Moravských Spolků

Vás srdečně zvou na

52. REPREZENTAČNÍ PLES

V sobotu 6.února 2010 v Drury Lane, Oak Brook Terrace, IL

Debutantky ročníku 2010 – z leva do prava: Maria Vondrasek - LaGrange Park, Hana Prince - Plainfield, Susan Cervy - Westmont, Shauna Deblovich - Elburn, Kayla Deblovich, Woodridge

Večer začíná koktailem v 6:30 PM, večere se podává v 7:00 PM, představení debutantek bude v 8:30 PM.

K tanci a poslechu hraje hudba The Dick Elliot Orchestra.

Vstupné \$80 zahrnuje večeři a otevřený bar do půlnoci.

**Pro více informací a rezervace volejte: Mrs. Vlasta Vicenik (708) 354 - 0520
nebo zašlete e-mail representativeball@gmail.com**

*Ježíšku náš drahý,
nezapomeň,
že jsi Jezulátko z Prahy,
nezapomeň,
že jsme dítky Tvoji Matky,
necht' nás rozechřeje
úsměv její sladký!*

**Všem lidem dobré vůle
Boží požehnání**

vyprošuje

Karel J. Chrobák s dětmi a vnoučaty

**Požehnané svátky vánoční
a hodně zdraví v novém roce
všem přátelům a známým přejí**

***Tomečkovi
Rasochovi
a Milka Sovová***

**Radostné svátky vánoční
a požehnaný nový rok 2010
svým přátelům a známým přejí**

Edvard a Alice Vedralovi

***Radostné Vánoce a všechno nejlepší
a mnoho zdraví v roce 2010***

**všem přátelům a známým přeje
a ochranu Matky Boží vyprošuje**

Karel Švec

Svec & Sons

Funeral Home

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Rodinný závod sloužící krajanům v zármutku
už celých 95 let od roku 1915

*Rodinnou a osobní radost o Vánocích z narození
našeho Vykupitele - Ježíše Krista v Betlémě a hojnost
zdraví a Božího požehnání v celém roce 2010 Vám přeji*

*James - Václav Švec
s maminkou Aničkou*

Private Parking

(708) 484-2050

(773) 242-2027

**Šťastné a požehnané vánoční svátky
a úspěšný nový rok 2010**

přeje svým posluchačům československého
rádiového vysílání v Chicagu a okolí

JERRY JIRÁK

**Československé rádio vysílá na stanici
WCEV 1450 AM**

*každou neděli od 9 hodin do 10 hodin dopoledne.
a na Internetu www.wcev1450.com
a stisknete tlačítko SURFERS NETWORK*

**Poslechněte si hezkou hudbu
a zprávy z naší české komunity.**

**Christmas Greetings from
Czech Voice of Cleveland**

Veselé Vánoce

a požehnaný nový rok 2010

České rádiové vysílání pro oblast
Clevelandu na stanici

WHKW 1220 AM v neděli 3.03 - 5.00 PM

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com (Eastern time)

Joe Kocáb

4501 Cullen Dr., Cleveland, OH, 44105

Tel. (216) 883 - 4760

**Veselé Vánoce a
šťastný nový rok 2010**

přeje všem přátelům

SPARTA A. B. A

Veselé Vánoce a šťastný nový rok 2010

*Merry Christmas
and happy New Year 2010 from*

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road, Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, president

Theresa M. Pokorny, secretary - treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravec

1-708-484-3162

Dolores Jacklin

1-630-968-1292

We wish a very Blessed Christmas and
Happy New Year to all our friends

Všem našim přátelům přejeme
milostiplné svátky Kristova narození
a šťastný nový rok 2010

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

In association with

Conboy's Westchester Funeral Home

10501 W. Cermak Rd., Westchester, IL 60154

Direct Line: (773) 910 - 3400

Chapel: (708) 562 - 5900

e-mail: marikbakenfs@mycingular.blackberry.net

*Veselé Vánoce a
mnoho štěstí a
zdraví v novém
roce 2010
všem přátelům
přeje*

rodina Boleslavova

*Rudolf a Anděla,
synové Rudolf a George,
snacha Sharon
a vnuci Garrett a Brent*

**Make the wonder of Christ's coming
and his blessing never cease
to make this Christmas day for you
a time of joy and peace.**

**Kéž Kristovo narození
naplní Váš život radostí a pokojem.**

To Vám všem u jeslíček vyprošuje

Ďeše Vacek

s rodinou

POJIŠTĚNÍ STATE FARM

*Všem našim klientům a
krajanům pokojné Vánoce
a klidný rok 2010
bez úrazů, nehod a
jakýchkoli neštěstí
přeje*

State Farm Insurance Companies

AUTO – FIRE – LIFE – HEALTH

LOU ČEVELA INSURANCE AGENCY, INC.

1907 E. 31st Street (31st & Maple Ave)

LaGrange Park, Illinois 60526

Office: (708) 354 1180 - 24 Hour Voice Mail

FAX: (708) 354 1217 - 24 Hour Dedicated Line

E-mail Address: LOU.CEVELA.BZ@STATEFARM.COM

ČESKÁ SÍŇ KARLÍN

**Kéž Vám hvězda Betlémská září
o Vánocích i po celý příští rok**

**Karlin Hall and Club
5304 Fleet Ave, Cleveland, OH**

**Taneční večery s hudbou
Výborná Česká kuchyně
Společenské a kulturní akce
se u nás konají v průběhu celého roku**

For details and updates call: 216 - 883 4760
Czech Kitchen call: 216 - 581 4362

**Veselé Vánoce
a požehnaný
rok 2010**

George Podzamský, M.D.

**INTERNAL MEDICINE
2135 S. MAPLE AVE.
BERWYN, IL 60402**

Telephone: (708) 749 – 4141

Jsem v ordinaci denně mimo středy
od 11 A.M. do 4 P.M.

V případě potřeby jsem dosažitelný kdykoli.

**Požehnané prožití
svátků Vánočních a
spokojený Nový rok 2010**

**všem čtenářům Hlasů národa
po celém světě
přejí Moravané od Pacifiku**

Navrátil & Novotný

UNITED MORAVIAN SOCIETIES

Veselé Vánoce a šťastný Nový rok 2010

70th Moravian Day - 2009

Commemorative beer stein - donation \$5 + s&h

DVD of Moravian Day program - donation \$10 + s&h

Please call Vojtech Chladek

(630) 377-5829

or email at info@UnitedMoravianSocieties.org

Join us for our 71st Moravian Day, Sept 25th-26th 2010 in Lemont, IL.

www.UnitedMoravianSocieties.org

Veselé Vánoce a šťastný Nový rok 2010

Residential Board & Care Home For the Elderly

www.OldCountryCare.com

OldCountryCare@yahoo.com

**Vojtech and Maria Chladek
St. Charles, IL. 60174
(630) 377-5829**

Bosý pošťák na pláži

V době kdy severněji položené oblasti mají bílá sněhová pokrývka, mnohý zatouží po slunných plážích Floridy, kde léto trvá celý rok. Jak to však v této novodobé rekreační oblasti vypadalo před sto lety nám přiblíží následující vyprávění.

Je možná těžké se přenést přes horizont současnosti, ale když se díváte na míle a míle krásných floridských pláží, je snadné si představit postavu z minulosti, jak bosá běží po pláži. Ne, to není žádná šílená nudistka nesoucí v tašce přes rameno své šatstvo - to je někdo jiný. To je legendární postava floridské historie - Barefoot Mailman, neboli Bosý pošťák.

Roky předtím, než tady okolo nás vyrostly kondominia, resorty, mosty a cesty, už tady byly míle a míle nezkaženého a úplně původního ráje. Ovšem tehdejší osadníci to asi neviděli jako nějakou úžasnou krásu, ale jako docela drsnou a někdy i nebezpečnou zemi, kde se na pláž odvažovali jen někteří. Jediným pravidelným návštěvníkem pláží by pošťák.

V polovině osmdesátých let předminulého století (tedy mezi lety 1880 až 1890), to to letí, to to letí, byla civilizace na Gold Coast reprezentována na severním konci vesnicí Palm Beach a na jižním konci vesnicí jménem Miami. Oblast mezi těmi dvěma vesničkami byla tak zoufale opuštěná, že úkryty, zvané House of Refuge, byly vybudovány podél pláží - nikoliv pro pošťáky, ale pro případně ztroskotance z lodí a ty, co se museli na břeh uchýlit před bouří.

V tehdejších dobách se pošta jednoduše hromadila ve Fort Pierce, dokud se nenašel někdo dostatečně důvěryhodný, kdo by se nabídl jako dobrovolník a vzal poštu s sebou na jih, do Miami. A jak se civilizace posunovala zároveň s budováním železnice dále a dále na jih, tak stejně se posunovala vždy ta hromada pošty, až dokud se nezastavila v Lake Worthu. Ale to nebylo Lake Worth, jak to známé dnes. Tehdejší Lake Worth bylo přímo u moře, nad Palm Beachem. A tak v roce 1886 United States Post Office nabídla kontrakt na přepravu pošty - rychle a hlavně pravidelně. Účelem nebylo vytvořit historickou postavu - účelem bylo začít komunikační revoluci! Do té doby totiž, než se vytvořila instituce bosého pošťáka, každý dopis z Miami jel na škuneru do největšího floridského města té doby, což byl Key West, odtamtud do Havany a pak z Havany lodi do New Yorku a teprve tam se dostal do normálního poštovního systému. Celá anabáze měnila tři tisíce mil a trvala dva měsíce.

Vylepšení tkvělo v tom, že bosý pošťák mohl zařídít, aby se dopis z Miami dostal do normálního poštovního systému v čase kratším než sedm dní. Pošťák vzal poštu v plátěném pytli a navíc ji ještě nesl v nepromokavé tašce přes rameno. A podle toho jaké bylo počasí, mohl buď veslovat dolů přes Lake Worth a nebo prostě kráčet po pláži napříč Palm Beach slandem. Když vyšel v pondělí ráno, tak cílem bylo do ve-

čera dosáhnout prvního úkrytu v oblasti dnešní Delray Beach, což je pořád ještě Palm Beach Island.

Po pláži šel bosky z toho stejného důvodu, proč se po pláži chodí bosky dnes. V jemném bílém písku poskytuje bosá noha daleko lepší oporu než podrážka boty a po pláži šel proto, že pláž byla jediná logická linka spojující oba body a vnitrozemí bylo i tehdy považováno za neproniknutelné.

Nebyla to snadná cesta pro samotného člověka. Komáři nebyli jediným záporným bodem takového výletu. Bouře, aligátoři, hadi, divoká prasata i jiní "návštěvníci pláže" se stávali často se vyskytujícím nebezpečím. Zatímco dnes se pod pojmem "návštěvník pláže" myslí nikoho neotravující důchodce sbírající mušličky a zkamenělé žraločí zuby - před 110 lety byl "návštěvník pláže" jen jiný výraz pro partyzána a místního teroristu.

Z druhé strany byla příroda okolo, a to i na pobřežních ostrovech zvaných "keys", natolik bohatá a oplývající plody všeho druhu, že pošťák (a nejen on) z toho mohl vyžít docela dlouhou dobu bez toho že by nějak ztrácel čas. To bosému pošťákovi dovoľovalo se vydat na cestu na lehko, jen s minimální zásobou vody a trochou sušených ryb jako zákusků. Čerstvá dešťová voda byla nachytána do bambusových sudů podél cesty, které tam dopředu myslící cestovatelé promyšlené v určitých vzdálenostech rozestavěli.

Celá trasa měla sedmdesát mil vzdušnou čarou - jak rackové letí - ale různé ty zákruty a překážky to udělaly mnohem delší. Tak jako tak - bosý pošťák to obvykle zvládl za tři dny.

Cílem druhého dne byl úkryt na pláži v místě, kde dnes stojí Fort Lauderdale. Ve středu došel až na South Beach a překročil Biscayne Bay do Miami. Zpáteční cesta začala za úsvitu ve čtvrtek. V neděli pošťák odpočíval, zatímco dopisy, které přinesl z Miami byly nakládány na vlak na konečnou stanici železnice v Jupiteru.

Bosí pošťáci se svými službami skončili v roce 1893, když byla železniční trať postavena až do Miami. Historici od té doby identifikovali řadu lidí, kteří dopravovali poštu chůzí po pláži - ale nejslavnějším bosým pošťákem se stal ten, který svou poštu nikdy nedoručil. James E. Hamilton "The Barefoot Mailman" byl jeden z mnoha bosých pošťáků a když jednoho dne došel k Hillsboro Inlet na dnešní Pompano Beach, tak zjistil, že jeho loďka byla použita někým jiným a zanechaná na druhé straně úžiny. Tak se svlékl a začal plavat na druhou stranu, aby s loďkou přijel pro pytel s poštou. Nikdy k loďce na druhé straně nedorazil. V lepším případě ho proud odnesl na širé moře, v horším případě ho sežral žralok.

Pytel s jeho poštou byl nalezen neporušen na břehu, kde jej zanechal. V dnešních dobách je v místě stezky, kterou bosí pošťáci používali, Highway 1A1.

Ross Hedvick

Jeruzalémská Bible v českém jazyce

V pondělí 30. listopadu proběhlo v dominikánském klášteře sv. Jiljí v Praze slavnostní představení českého překladu Jeruzalémské Bible. Zúčastnili se apoštolský nuncius v České republice Diego Causero, kardinál Miloslav Vlk, biskup Dominik Duka OP, P. Benedikt Mohelník OP, exprezident Václav Havel a další hosté.

Tento výjimečný překladatelský a vydavatelský počín nakladatelství Krystal OP ve spolupráci s Karmelitánským nakladatelstvím (KNA) svou účastí podpořili dále velvyslanec Státu Izrael Yaakov Levy a mnozí další.

Vydání Jeruzalémské Bible je výsledkem několik desítek let trvající intenzivní práce překladatelů manželů Dagmar a Františka X. Halasových a skupiny odborných konzultantů, redaktorů a korektorů. Václav Havel ve svém úvodním slově zdůraznil sílu naděje, která dílo v době nesvobody vedla, a královéhradecký biskup Dominik Duka OP, jeden z hlavních iniciátorů projektu, neváhal označit ukončení náročné práce za malý zázrak.

Po více než šedesáti letech vychází konečně úplný katolický překlad Písma do češtiny. Jeruzalémská bible - špičkové dílo katolické biblistiky druhé poloviny 20. století je jeden z nejuznávanějších moderních biblických překladů. Toto dílo vyšlo z práce francouzských biblistů a teologů, kteří kvůli studiu Písma svatého založili v Jeruzalémě před sto dvaceti lety Biblickou školu, v níž se věnovali studiu a výzkumu na poli biblické filologie, historie a archeologie. Na základě zevrubné a velmi přesné exegetické práce vznikl pak z původních jazyků nejprve francouzský překlad - La Bible de Jérusalem, 1. vydání 1954, definitivní vydání v roce 1973, jenž se stal základem pro další edice v hlavních evropských jazycích. Hlavní zásadou jeho tvůrců je nevnašet do biblického překladu literární kvality, které nejsou vlastní originálu. Škola velmi plodně působí dodnes.

Pro běžné čtenáře jsou důležité především dvě věci.

Za prvé, Jeruzalémská bible obsahuje i deuterokanonické knihy (Tobiáš, Judit, Ester, Kniha moudrosti, Sirachovec a knihy Makabejské).

Za druhé, čtenář má po ruce nejen text Písma, ale i celek důmyslně uspořádaných úvodů, komentářů a poznámek. Spojení překladu a výkladu Písma patří k osvědčené katolické tradici. Na cestu náročným biblickým terénem je třeba mít dobrého průvodce. Jeruzalémská bible poskytuje klíčové poznatky k orientaci v biblickém textu, ale nezatěžuje dlouhým rozsahem.

Česká verze Jeruzalémské bible vznikla metodou srovnávacího překladu z francouzštiny (originální znění) a původ-

ních biblických jazyků (pro přesné rozpoznání předlohy). Její autoři vzali v potaz i bohatou tradici českých biblických překladů 20. století, které se staly inspirací, cennou zejména po terminologické stránce. Žádný ale nebyl měřítkem, dokonce svazujícím břemenem v otázce jazykového stylu. pro tvůrce české Jeruzalémské bible je totiž nejdůležitější, aby výsledek jejich práce byl věrný originálu, a to i za cenu méně obvyklé či „syrovější“ formulace.

Od protestantských edic Písma se Jeruzalémská bible liší širším pojetím biblického kánonu, tím, že přísněji zachovává důležité biblické termíny (rejstřík klíčových slov najde čtenář na konci svazku), a také větším důrazem na interpretaci biblického textu.

Jeruzalémská bible je životním překladatelským dílem manželů Dagmar a Františka X. Halasových, kteří zahájili práci na českém překladu v roce 1980, v listopadové době se publikovalo pracovní vydání (celkem v 17 svazcích nakladatelství Krystal OP).

Kompletní jednosvazková Jeruzalémská bible v českém jazyce vychází ve spolupráci nakladatelství Krystal OP a Karmelitánského nakladatelství, kde je také možno si bible objednat ve standardním provedení nebo ve výpravném provedení v koženkové vazbě.

Více informací naleznete na:

<http://www.ikarmel.cz/vyber/jeruzalemska-bible>

Podle zpráv České biskupské konference

Dva obrázky ze současné České republiky

Aneb za co jsme v exilu bojovali?

Pomník Třetího odboje v Brně

17.listopadu 2009 byl odhalen Pomník Třetího odboje, který zhotovil Jan Kratochvíl se svou manželkou Sabinou. Je umístěn v městě Brně na příjezdu od Prahy, kousek od vazební věznice, kde bylo též oddělení politických vězňů až do roku 1989.

Pomník je vysoký 5,5 metru. Vyjadřuje utrpením rodící se svobodu v podobě zahaleného anděla, který pozvolna zvedá křídla. Na pomníku je zásadní text, který poprvé veřejně hovoří o zločinech komunistu. Zvednuté křídlo ukazuje na věznici. Text na pomníku zní: **Všem, kdo aktivně vystupovali proti komunistickému režimu. Všem, kdo neváhali dát v boji proti komunistické totalitě na misku vah i obět' nejvyšší – svůj život.**

Sdělovací prostředky nic o pomníku neoznámily. Ani lidé žijící v blízkém okolí se o odhalení předem nedověděli. Je ostudou, že pomník obětem komunismu musel vzniknout iniciativou soukromých osob.

*Zasláno autorem pomníku
0Janem Kratochvílem*

Ukázka české demokracie po 20 letech „bez opony“. Členové komunistického svazu mládeže pochodují pražským Petřínem rudými prapory, přímo pod sochou Panny Marie z Exilu.

Převzato z novin Dnes 24.října 2009, Foto: MAFA – M. Sváček

Na internetu www.idnes.cz již nelze tuto fotografii najít, redakci HN poskytl originál novin pan František Schultz

Vánoční příběhy pro potěchu duše

Noční hlas

Byl Štědrý večer a na krajinu padla černočerná tma. Právě té noci šel vstříc smrti jeden muž. Vracel se domů po celoroční tvrdé práci v lese, daleko od místa, kde bydlel. Našetřil za ten rok pro svou rodinu nějaké peníze. Moc jich nebylo, ale přesto chtěl jimi potěšit své blízké.

Když vyšel z lesa, vypukla strašlivá bouřka. Blesky se honily po obloze, hrom burácel a k tomu se přidalo s deštěm silné krupobíjí. Muž měl domů ještě hodně daleko, a tak se schoval pod mohutný dub. Po chvíli však do stromu uhořel blesk, rozštípl silný kmen a padající větve muže zranily. Krvácel z paže a nohy, ale podařilo se mu utéct. Prchal mezi kroupami a rukama se snažil chránit si hlavu. Jen aby byl od hromů a blesků co nejdál.

Běžel dlouho, dokud vyčerpáním nepadl u úpatí skály. Skalní stěna se před ním hrozivě zdvihala a zdála se mu nepřekonatelná. Byl promočený na kůži, potlučený kroupami a třásl se zimou. Nevěděl, jak dál, a ztratil veškerou naději, že ještě někdy spatří domov.

Sžiravý chlad mu bral sílu k boji o život. Téměř s úlevou si pomyslel, že nadešla jeho poslední hodinka. Chtělo se mu spát. Pomalu se smířil s osudem a pomyslel si, že za chvíli už nic neucítí.

Teplo života

Ale znenadání se odněkud ozvalo jasné zabečení. Ten zvuk muže probudil. Kdo to byl? Že by se v bouřce ztratilo nějaké jehně? Muž se otrásl. On sice umřít chtěl, ale co to jehňátko? V tu chvíli se zabečení ozvalo znovu. Umírajícímu se nedostávalo sil ani chuti žít. Ale to jehně ho potřebovalo. Bečení muže znělo jako prosba o pomoc. A tak v sobě vydoloval sílu zvítězit nad únavou a strachem. Umřít může, ale teprve až zachrání to nebohé zvíře. Ta myšlenka mu dodala sílu. Vstal a zaposlouchal se.

Jehně zase zabečelo. Muž se vydal směrem, odkud ten zvuk přicházel. Čas od času se musel zastavit, padající kroupy mu rozdíraly obličej jako ledový bič. A opět se ozval ten hlas! Už byl blízko. Tam za keři. Prohlížel jedno křovisko za druhým, ale beránka nenašel. Ale zdálo se mu, jako by bečení vycházelo odněkud ze skály. Tam někde muselo jehně být. Doklopýtal ke skalní stěně a našel výklenek, pod nímž leželo v louži vody zraněné jehně. Zvedl ho a odnesl dál pod skalní výčnělek, kde bylo sucho. Přitiskl si ho na prsa, aby ho zahřál, a cítil, jak jehně zahřívá jeho. Jako by se do něj začal vracet život. A tak se vzájemně hráli celou noc.

Ráno je oba probudil nesmělý sluneční paprsek. Muž beránka pohladil a pocítil, jak mu v malém bříšku zakručelo hlady. I on měl hlad - a především nesmírnou chuť žít.

Legenda o zlém pastýři

Kdysi dávno žil jeden pastýř. Měl velmi nepříjemnou povahu a dvě psiska, která byla ještě protivnější než on. Žil sám a hlídal stádo ovcí daleko od ostatních pastýřů, protože se ho báli.

Byl to vzteklý a mstivý muž. V jednom kuse se na někoho nebo na něco zlobil. Z očí mu většinou hleděla zášť a obličej měl zarostlý rozčuchanými vousy. Z úst mu létaly hromy blesky a snad nikdo ho neviděl se usmát.

Když na jeho dveře omylem zaklepal nějaký žebrák, hned mu řekl, že se mu podařilo utéct před jeho psy a hrozbami.

Nadešla svatá noc a pastýřům se zjevil anděl, který ohlašoval Ježíšovo narození. Jenom zlý pastýř zavrčel: „Je zase nějaký podvod na hlupáky.“ Po těch slovech otráveně zavrhl do svého pláště, černého jako pastýřovy myšlenky.

Jenomže právě té noci se stalo něco neobyčejného.

Noční návštěvník

Jakýsi muž chodil od domu k domu a prosil o oheň. Tloukl na dveře.

„Dobří lidé, pomozte mi, mé ženě se právě narodilo dítě, a já ko a potřebuji zapálit oheň, abych je oba zahřál.“

Byla hluboká noc, všichni spali a nikdo ho neslyšel. Muž dál putoval ode dveří ke dveřím. Byl to Josef. Všude kolem vládla černočerná tma, ale znenadání kdesi v dálce zasvítila jiskřička. Josef se tím směrem rozběhl. Byl to oheň nerušeného pastýře, který hlídal stádo. Psi mu spali u nohou a ovce se tulily k sobě navzájem.

Když se Josef přiblížil, psi se probudili. Otevřeli tlamy, ale nevyšel z nich ani hlásek. Pastýř jim přikázal, aby se vrhli na vetřelce. S naježenou srstí a vyčeněnými tesáky, které se leskly ve světle plamenů, se rozběhli k Josefovi, ale místo toho, aby na něho skočili, znenadání se přikrčili a s kňučáním si mu lehli k nohám.

Pastýř nechápal, co to má znamenat, a rozzlobil se ještě víc. Pevněji sevřel sukovici a ze všech sil ji hodil po nezvaném hostu. Hůl však těsně před cizím mužem se zasvětil, když se zahнула do strany a zmizela kdesi na louce. Muž se s pokorným výrazem v tváři klidně blížil k pastýři a cestou pohladil několik spících oveček tak jemně, že je ani neprobudil. „Prosím, dej mi, prosím, trochu ohně, abych jím mohl zahřát svou ženu a dítě,“ požádal Josef.

Pastýř se mu chystal od plic odpovědět, ale pak si vzpomněl, že toho cizince nepokousali psi, které na něho poštvával. Hůl před ním uhnula a ovce, které muž pohladil, se neprobudily. Znejistěl a nenašel odvahu ho odmítnout.

„Vezmi si, co chceš,“ odsekl.

Jako hrst červených jablíček

Plameny už téměř vyhasly, protože skoro všechny větve a kusy dřeva byly spáleny. V ohništi zbývaly jen žhavé uhlíky. Muž s sebou neměl ani nádobu, ani lopatku, kterou by je mohl nabrat.

Starý pastýř si toho všiml a zlomyslně zopakoval: „Jen si vezmi, kolik chceš... jestli to dokážeš.“

Josef se sehnul, nabral hrst uhlíků do ruky, zabalil je do cípu svého pláště a s poděkováním odešel.

Nepopálily mu ruce a nepropálily plášť. Odnesl si je jako hrst červených jablíček. Pastýř zůstal stát, jako by do něj uhořel blesk. „Co je to dnes za noc,“ říkal si, „že psi nekoušou, hole nebijí, ovce se nelekají a oheň nepálí?“

Křikl za vzdalujícím se mužem: „Co je to dnes za noc? Jak to, že jsou všichni dobří?“

Muž odpověděl stejně laskavým hlasem, jakým předtím žádal pastýře o oheň: „To musíš pochopit sám, svým srdcem. Já ti to říct nemůžu.“ Starý pastýř se rozhodl, že toho zvláštního člověka nespustí z očí, a zpovzdálí sledoval, kam půjde.

A tak zjistil, že onen muž nebydlí s rodinou v domě ani chatrči, ale v jakési jeskyni, v níž jsou vydáni napospas chladu. Když pastýř spatřil dítě, jeho studené a zahořklé srdce se trochu rozešlo. Temnota, prázdnota a zloba, které byly usazeny v jeho duši, se poněkud rozpouštěly.

Otevřel vak a vytáhl z něj bílé a měkoučké ovčí rouno. Podal ho ženě, aby měla do čeho dítě zavinit. Potom vzal chléb a sýr a nabídl je manželům.

V tu chvíli se mu otevřely oči a spatřil to, co do té doby nemohl vidět, a uslyšel, co do té doby nemohl slyšet.

Všiml si, že všude kolem něho zástupy andělů zpívají o tom, že se právě narodil Spasitel, Mesiáš, který osvobodí celý svět od zla.

Tehdy pochopil, proč té noci nikdo nemohl být zlý. Andělé navíc nebyli jen kolem něj, ale všude, na skalách, na nebi i na dalekých horách. Přicházeli v procesích, aby se mohli poklonit Ježíškovi.

Všude bylo plno radosti, štěstí, hudby a zpěvu. A to všechno viděl i pastýř, kterému ta noc připadala černá a pustá, dokud se mu skutečně neotevřely oči.

Zaplavil ho pocit šťastného rozechvění a celé tělo bylo unášeno radostí. Jako by se sám změnil v harfu, na kterou hráli andělé.

Padl na kolena a děkoval Bohu. A poprvé v životě se jeho oči naplnily slzami štěstí.

Jako stéblo slámy

Pastýři se vraceli z Betléma, kde se poklonili Ježíškovi narozenému v chlévě. Nesli mu náručí darů a teď se vraceli s prázdnými rukama.

Kromě jednoho z nich, mladičkého pastýře, téměř ještě chlapce. Ten si z betlémského chléva přece jen něco odnesl. Celou cestu tu věc pevně svíral v dlani. Ostatní by si toho ani nevšimli, kdyby se kdosi nezeptal: „Co to máš v ruce?“

„Stéblo slámy,“ odpověděl mladík. „Vzal jsem si ho z jesliček, ve kterých leželo to dítě.“

„Stéblo slámy,“ ušklíbili se ostatní. „Takové smetí! Zahod' to!“ Mladý pastýř rozhodně zavrtěl hlavou.

„Kdepak,“ namítl, „já si ho schovám. Pro mě je to znamení, připomíná mi malého Ježíška. Pokaždé, když ho vezmu do ruky, vzpomenu si na něj i na to, co o něm řekli andělé.“

Druhý den si pastýři mladíka znovu začali dobírat: „Co jsi udělal s tím stéblem?“

Mladík jim ho ukázal.

„Pořád ho nosím u sebe.“

„Zahod' to, k ničemu ti není.“

„Ne. Má velkou cenu. Ležel na ní Boží Syn.“

„A co má být? Důležitý je přece Boží Syn, a ne kus slámy.“

Proč přišel jako dítě?

„Mýlíte se. Velkou cenu má i ta sláma. Na čem jiném by ležel, když je tak chudý? Boží Syn potřeboval trochu slámy. To mě poučilo, že Bůh potřebuje i obyčejné lidi a věci. Potřebuje nás, kteří nemáme velkou cenu, kteří toho moc nevíme.“

Stéblo jako by mělo pro toho pastýře čím dál větší význam. Na pastvě ho často držel v ruce, vzpomínal na slova andělů a byl šťastný, že má Bůh tolik rád lidi, že se stal stejně malým jako oni.

Pak mu však jeden z jeho druhů vytrhl stéblo z ruky a rozhořčeně vykřikl: „Dej už s tím zatraceným stéblem pokoj! Bolí nás z těch hloupostí hlava!“

Stéblo vztekle zmačkal a zahodil.

Mladík klidně vstal, zvedl stéblo ze země a opatrně narovnal. „Vidíš, zůstalo stejné jako předtím. Pořád je to stéblo slámy. Ani tvůj vztek s ním nic nemohl. Jistě, zničit stéblo slámy je snadné. Ale přemýšlel jsi už někdy o tom, proč nám Bůh seslal malé dítě, když potřebujeme silného zachránce a vojevůdce? Jednou vyroste, bude z něho muž a nic ho neporazí. I přes lidskou zlobu zůstane tím, čím je - Spasitelem, kterého nám seslal Bůh.“

Mladý pastýř se usmál a se zářícím pohledem pokračoval: „Boží láska se totiž nedá zničit a zahodit. I když se zdá křehká a slabá jako stéblo slámy.“

Bylo jich sedm, k cíli dospěli jen tři

Jak je známo, v dobách, kdy ještě neexistovaly počítače, obsáhlo moudrost celého světa sedm lidí. Říkalo se jim sedm mudrců a všichni lidé si jich velmi vážili. Tito moudří muži znali velká tajemství a dokázali povědět, proč, jak, kdy a co se stane.

Požívali takové úcty, že je lidé považovali za krále, třebaže jimi ve skutečnosti většina z nich nebyla.

V nultém roce našeho letopočtu bádali v tajných spisech a došli k jednomyslnému, avšak neuvěřitelnému závěru. Právě toho roku se jedné noci měla objevit neobyčejná hvězda, která je dovede na místo, kde se narodí Král všech králů.

Od toho okamžiku začali každou noc bedlivě pozorovat nebe a každý den konat přípravy na dalekou pouť. Až jedné noci na černém sametu nebe opravdu zazářila hvězda, která byla jiná než všechny ostatní. Sedm mudrců, z nichž každý žil na jiném konci světa, se okamžitě vydalo na cestu. A hvězda je vedla. Jediným jejich úkolem bylo nespustit ji z očí. Každý jel v čele svého průvodu a ustavičně sledoval hvězdu, kterou mohli vidět jen oni ve dne i v noci. Oblečení byli ve zlatých oblecích, které měly cenu celého panství. Za nimi jeli emírové, rytíři, zbrojnoši a sultáni. Koně a velbloudi nesli těžké náklady šatstva, zásob a především vzácné dary pro božské dítě. Sedm karavan se pomalu blížilo k hoře Vítězství, kde se měly sejít a dál pokračovat společně.

Sedmero osudů

Olaf byl králem a mudrcem chladné a nehostinné země fjordů. Překonal nekonečnou step i ledem pokryté hory a za nimi ho čekalo teplé zelené údolí, v němž rostly stromy obtěžkané lahodným ovocem a příjemně vonělo neznámé kvítí. Ani Olaf, ani muži z jeho doprovodu dosud nic tak krásného nespatri. Rozhodli se proto, že si zde nějaký čas odpočinou. Marně na ně hvězda svítila a blikala. Moudrému králi severní země se pokračovat v cestě nechtělo. S rozkoší plaval v teplé vodě jezera a vyhříval se na slunci. Dokonce si začal stavět hrad. Na tajemnou hvězdu úplně zapomněl.

Igor byl králem a mudrcem ze Země řek. Byl to silný a nebojácný mladík, vynikající šermíř a štědrý člověk. Vyrázil na cestu, jakmile hvězda poprvé blikla na obloze, obklopen rytíři, kteří měli světlé vlasy a modré oči jako on. Každý byl oděn ve stříbrném brnění vykládaném mědí a bronzem a na hlavě nesl stříbrnou přilbicí s červeným chocholem.

Jeli nížinami a úrodnými poli až na hranice království Červeného krále, zlého a krutého panovníka. Jeho biřicové nemilosrdně bičovali a trestali poddané, s nimiž Červený král zacházel jako s otroky. Igorovo ušlechtilé srdce nemohlo dopustit takovou nespravedlnost a rozhodl se proti ní zasáhnout. Jednoho rána se setkal s oddílem vojáků, kteří vedli v řetězech tucet hladových a zbitých vesničanů. Igor tasil meč a se svými rytíři v patách se vrhl na královské vojáky. A rozpoutala se válka. Byla dlouhá a krvavá. Igor se stal ochráncem chudých a slabých, ale ztratil z dohledu hvězdu. Po nějaké době ji nakonec přestal hledat.

Yen Hui byl mudrcem z Říše nebes. Jeho myšlenky byly průzračné jako diamant a pronikavé jako ocelová čepel. Všichni muži z jeho doprovodu byli vědci a filozofy. Cestou diskutovali o matematice a řešili nezvyklé hlavolamy.

Dorazili do překrásného města, v němž stály paláce z mramoru, zahrady, stadiony, a dokonce i slavná univerzita, na níž vyučovali světoznámí profesori. Yen Hui nedokázal odolát a zastavil se tam.

„Zdržím se jen na několik hodin,“ sliboval si.

Ale právě toho dne měl jakýsi proslulý vědec přednášku o původu vesmíru. Yen Hui s ním na to téma vedl odbornou diskusi, na níž posluchači ještě dlouho vzpomínali. Celý týden spolu oba vědci vedli debaty o různých oblastech lidské-

ho poznání. Na závěr si zahráli šachovou partii, kterou o dneš odborníci uvádějí jako skvělý příklad Yen Huiovy geniality. Mudrc sice zvítězil, ale na hvězdu si vzpomněl příliš pozdě. Už se mu nepodařilo ji spatřit.

Lionel z Navarry byl mudrc, kníže a básník. Pocházel z Západní země a vydal se za hvězdou ve společnosti svých nejmilejších přátel, kteří s sebou nevezli zbraně, nýbrž hudební nástroje. Na počest tajemné hvězdy a Krále králů, který přišel na zem, aby na ni přinesl pokoj a lásku všem lidem, složil okouzující píseň. Každý, kdo ji slyšel, pocítil dojetí. Lionel a jeho průvodci museli projet hlubokými lesy. Jednoho večera požádal Lionel rychtáře vesnice, v níž žili pracovití a pokorní lidé, aby jemu a jeho průvodu dovolili u nich přenocovat. Rychtář uchystal mladému knížeti bohatou hostinu, na kterou přišla i rychtářova dcera, velmi krásná dívka, vyzvala hosty k tanci.

A Lionel se do ní zamiloval až po uši. Marně mu přátelé připomínali, že ho čeká důležité poslání. Lionel měl oči jen pro rychtářovu dceru. Hvězda pro něj vyhasla.

Melichar byl perský král. Ubíral se na koni v čele svého průvodu a nespouštěl hvězdu z očí. Byl zvyklý na námahu a oběti, a proto pokračoval v cestě dnem i nocí. Nechtěl riskovat, že by se mu hvězda během několika hodin spánku ztratila.

Kašpar byl indický král, který putoval s hrstkou mužů, jejichž věrnost se mohl spolehnout. Věděl, že ho čeká dlouhá cesta, a nechtěl se opozdit. „Vím to jistě, nemohu se plést. Narodil se člověk, který je nám ve všem podobný, ale stane se pánem celé země a bude vládnout navěky. S bázní a úctou mu vrhnu k nohám... bude to nejslavnější moment mého života,“ říkal si.

Baltazar, král Arabů, byl již starý a cestoval na velbloudě, který ho svým kolébavým krokem uspával. Proto ho doprovázel sluha, který měl za úkol nenechat ho usnout a mohl ho probudit i hrubým zabloumáním, aby král neztratil směr a nesešel z cesty.

Hora Vítězství

A tak se stalo, že se na hoře Vítězství sešli jen tři králové. Jakmile seskočili na zem, uviděli, že se otevírá nebe. V jasné záři odtud sestoupili andělé, kteří nesli v rukou kometu. Je jas osvětil celou horu.

Na úpatí hory se chtěli očistit na další cestu u pramenů, kolem něhož rostlo sedm kmenů - olivovník, vinná réva, myrta, cypřiš, citroník, cedr a jedle. Čtyři z nich však usychaly. Melichar, Kašpar a Baltazar pochopili, že zbývající čtyři mudrcové už nedorazí.

Když se obřadně omyli, spojili se v jednu karavanu. „Nyní čas vydat se na cestu,“ prohlásil Baltazar, který byl ze všech nejstarší a nejmoudřejší. A hvězda jim opět svítila na cestu a ukazovala směr, jímž ležel Betlém.

Habakuk a Jeremiáš

Nejvyšší velekněz měl papouška se zeleným, červeným a žlutým peřím, kterému říkal Habakuk. Tvrdilo se o něm, že je skutečným znalcem Zákona a Proroků, protože byl přítomen všem rozhovorům odborníků na dějiny a tradice židovského náboženství spolu se svým pánem. Proto si ho také rážila všechna zvířata, která v okolí chrámu žila, a prosila ho o obzvláště složitých případech o radu.

Habakuk například rozsoudil zuřivou hádku mezi kozou a kočkou. Kozou byla Judita, která se přelýžela o přednost u napájení. Došlo totiž k tomu, že když se netrpělivá Judita dychtivě hnala ke žlabu, ne právě uctivě zavadila rohy o zadní část těla pokojné Porfyrie, která zareagovala srdceryvným nečením.

Protože mekot a urážky nebraly konce, shodly se ovce, kočky i slepice, že je třeba zavolat na pomoc Habakuka.

Papoušek slavnostně usedl na nejvyšší schod a velmi pomalu vyslechl svědky, zatímco obě kozy po sobě metaly zlé pohledy. Habakuk zavřel oči a ponořil se do hlubokých myšlenek. Na dvoře paláce se rozhostilo hrobové ticho. Slepice, holubi i kočky věděly, že nadchází okamžik vyhlášení rozsudku. Poslušně stáli a čekali, až se papouškovy oči otevrou a papoušek promluví. A Habakuk je nezklamal. Prohlásil: „Zákon o podobných případech mluví jasně: oko za oko, zub za zub. Proto Porfyrie nabere na rohy Juditu stejnou silou a do stejného místa. Tak jsem rozhodl a tak se stane.“

Dvorem zašuměl nadšený potlesk. Zvířata tlukotem křídel kopyt přehlušila Juditin nářek.

„Je to slavný a moudrý soudce,“ vrkali chrámoví holubi.

Habakukovým nejlepším přítelem byl šedý oslík s dlouhými ušima, který slyšel na jméno Jeremiáš. Prováděl ty nejnáročnější práce, nosil vodu a dříví. Na hřbetě měl jizvy od tvrdých nástrojů a ran holí.

Hřebci, kteří patřili strážím, byli vždycky celí nablýskaní a zdobení třapci a čabrakami. Oslíkem pohrdali a často se mu vysmívali.

„Jednoho dne si pozlacenými kopyty zabubnujeme na tvou kůži!“ vyhrožovali mu.

„A nebude to dlouho trvat, jak se tak na tebe dívám. Sotva hodíš, už nejsi k ničemu,“ dodávali krutě. Přitom se řehotali a odhalovali dlouhé zuby. Jeremiáš jen sklonil hlavu a neodpovídal.

Habakuk si vzal do hlavy, že oslíkovi poskytne vzdělání. Závěrečným byl Jeremiáš jediný, kdo vydržel jeho sáhodlouhé výklady o článcích, odstavcích, paragrafech a příkladech ze soudní praxe. Také se jako jediný odvažoval odporovat Habakukovým rozsudkům. Právě po „případu dvou koz“ Jeremiáš zastříhal ušima a odfrkl si: „Oko za oko... za chvíli budou všichni na světě slepí.“ „Co tím chceš říct?“ rozčilil se Habakuk. „Že Judita bude hledat první příležitost k odvetě a rády budeme tam, kde jsme byli.“

„Zákon je zákon a ty jsi osel,“ těmito slovy končil Habakuk debatu pokaždé, když se mu nelíbila.

Dlouhá karavana

Jednoho večera narušil poklidný život palácového dvora příjezd karavany velbloudů. Bylo jich spousta a při kolébavé chůzi cinkali ozdobami na čabrakách.

Velbloudi toho moc nenapovídají, ale zato jsou proslulí jako vytrvalí běžci a znají daleké a tajemné končiny světa. Všichni obyvatelé dvora se kolem nich seběhli. Velbloudi byli neobyčejně rozrušení: „Dějí se velké věci! Vyšli jsme z druhého konce světa a naši pánové se dali vést hvězdou až ke Králi králů, Mesiáš, který se narodil v Betlémě. Jen si pomyslete, že jsme ho našli v chlévě! Králem nebe a země je dítě, které se narodilo v chlévě!“

Dvorem se ozývaly výkřiky úžasu. Pyšní koně potřásli hřívou a ušklíbli se. Papoušek Habakuk si pohoršeně načepýřil peří a zaskřehotal: „To není možné! Mesiáš musí být velký a mocný, bude mít celé zástupy andělských vojsk. Nemůže se narodit ve chlévě!“

Všichni jasně slyšeli Jeremiášův hlas: „Jestli se narodil v chlévě, je to skutečný Mesiáš... a navíc ještě sympatický.“

„Co se do toho pleteš, osle! Jsi osel stejně jako tvůj otec, děd i praděd!“ zaječel rozžlobeně Habakuk.

„I Balámová oslice byla moudřejší než sám prorok,“ odpověděl klidně Jeremiáš. A pak, jako by ho něco napadlo, pokračoval: „Habakuku, příteli můj, odvaž mě. Chci se jít tomu dítěti poklonit.“

„Ty jsi se zbláznil, jestli tě pán zítra nenajde, zmaluje ti hřbet!“

„Na to už jsem zvyklý... Prosím tě, Habakuku. Moc mi na tom záleží.“ Papoušek tedy s nelibostí rozvázal zobákem uzal na provazu, který poutal osla ke žlabu, a Jeremiáš kvapem zmizel ve tmě. V Betlémě našel tu správnou stáj, ženu, muže a hlavně ono dítě. Klekl si vedle jesliček, v nichž dítě leželo, a snažil se ho zahřát dechem. Ještě nikdy nebyl tak šťastný. A když dítě usnulo, zavřel oči i on. Probudilo ho bolestivé klovnutí. Byl to Habakuk.

„Jeremiáši, ty tupý osle, jako bych tě nevaroval, že tohle dobrodružství špatně skončí! Herodes nařídil zabít všechny děti v Betlémě i okolí. Musíš okamžitě pryč. Už sedlají koně!“

„Děkuji ti, Habakuku. Ale to dítě je potřeba zachránit.“

Osel se postavil a z plna hrdla zahýkal.

Muž se ženou vstal a zadívali se na něj. Jako by už všechno věděli. Muž posadil ženu s dítětem na osla a ihned se vydali na cestu. Jeremiáš běžel celou noc a cítil se hrdý a šťastný. Říkal si pro sebe: „Ničeho se neboj, maličký. Ti hloupí koně se nikdy neodvážejí do míst, kudy chodím já. Mají moc velký strach o svá zlatem kovaná kopyta. Odnesu tě klidně na kraj světa.“

A za ním skřehotal výčitky Habakuk: „Copak jsem ti neřikal, že se ocitneš v pěkné kaši? A teď abych letěl s tebou... Bez pořádného advokáta se nikde neobejdeš...“

Bruno Ferrero
Portál 2003

MLADÝM

Filipíny - katolický ostrov v moři islámu

V legendě o vzniku Filipín se vypráví že v pradávce době proti sobě bojovalo moře a obloha na nebi. Obloha za pomoci mraků spustila bouři s blesky a hromy. Moře se chtělo bránit, vystrčilo z vody proti nebi kameny, a tak vznikly filipínské ostrovy.

Po jejich vzniku orel, unavený kroužením nad vodou hledal místo k spočinutí. Když našel na jednom z ostrovů palmu, usadil se na ni. Vytrvalým klováním ji rozpůlil a poté z ní vylezli muž a žena. Symbolickým poselstvím této legendy je, že muž a žena jsou si rovni, protože mají stejné kořeny. Takto uvedl své vyprávění o Filipínách P. Josef Mendel, SDB, který je v současnosti na studijním pobytu v Manile.

Na exotické ostrovy odjel v červenci 2008 s cílem studovat pastorační, poznat asijskou kulturu a salesiánské charisma v Asii.

Josef absolvoval v Manile po kurzu angličtiny čtyři pastorační kurzy (Pastorační management, Efektivní vedení skrze službu, Duchovní doprovázení a Kurz obnovené pastorace). Do vlasti by se měl vrátit v prosinci 2009.

Filipíny jsou zemí v jihovýchodní Asii tvořenou více než 7000 ostrovy. Žije zde okolo 91 milionů lidí, jen Manila má i s aglomerací 10,6 milionů. Je to země chudá, kde žije asi 41 procent lidí pod hranicí chudoby (musí vystačit s méně než dolarem na den).

P. Josef s dětmi v chudinské čtvrti v Cebu

Na první pohled vidíte zcela odlišný životní standard srovnání s Evropou - ulice, pokud jsou, tak rozbité, horké slunce, špína a smog. Podnebí je zde přímořské a tropické, horké a vlhké po celý rok (ventilátory či klimatizace jsou neuvěřitelnou součástí veřejných budov) - teplota se celoročně pohybuje mezi 24-34 °C (na Vánoce jsme zde měli 32 °C).

Střídají se dvě roční období - léto a období dešťů (červenec až říjen) - v období dešťů zde prší někdy až 21 dnů v měsíci a že to není ledajaký déšť ale někdy to jsou silné bouřky a tajfuny, což ale není nijak neobvyklá událost, protože jich na Filipínách bývá ročně okolo dvaceti.

Bydlím a studuji v EAPI (což je Východoasijský pastorační institut) - je to v areálu univerzitního městečka, který spravují jezuité. O programy se stará komunita, tvořená někdy jezuitami, dále členy z jiných kongregací a laiky. Poslání EAPI je, jak mají ve svých materiálech - je být multikulturní komunitou, která hledá nové cesty, jak být církví.

Momentálně zde kromě skupiny postgraduálních studentů probíhají dva pastorační programy (kurs obnovené pastorace a sabatické putování). V domě je nás tedy okolo 90 a je to pestrá přehlídka národností (od Srí Lanky, Indonésie, Filipín, Thajsku, Vietnamu, Japonska, Číny, Thajska, Indie až po Papuy Nové Guiney, Samoy, Seychel, Kiribati, Tonga, Fidži, Vanuatu... a také pár účastníků je zde z jiných kontinentů - Severní a Jižní Ameriky, Evropy a Afriky).

Veliké úctě se zde těší Santo Niño, jehož je naše Praha Jezulátko vlastně „mladším bráchou“. Celý leden je zasvěcen filipínské církvi zasvěcen Ježíši - Santo Niño (= Jezulátku). V katedrále na ostrově Cebu, kde je soška vystavena, se slaví několikadenní slavnost tzv. Sinulog. Je to jakoby prodloužená oslava Vánoc, které mají ve zdejší kultuře velký význam.

Počátky této úcty jsou svázány s objevením Filiplín. Spaněly. V roce 1521 Portugalci pod vedením Ferdinanda Magalhãesa připluli k Cebu - jednomu z mnoha filipínských ostrovů. Jako dárek přivezli tamějším vládcům dřevěnou sošku Jezulátka původem z belgických Flander. Úcta postupně rozrůstala.

V současnosti jsou v průběhu ledna pořádána různá proslavená, festivaly a oslava vrcholí třetí lednovou nedělí, kdy se slaví podle zdejšího liturgického kalendáře Santo Niño.

K mému překvapení moje setkání se Santo Niño pokračovalo, když mě jednou indonéský otec Bonifacius pozval, abych s ním jel v neděli do jeho farnosti, kde slouží bohoslužby. Říkal mi, abych se připravil, že to bude náročné, protože půjdeme „do hor“. Když jsme dorazili do městečka Antipolo City (centrum farnosti) - překvapilo mě, že je farnost „ve výstavbě“, jelikož tam mají rozestavěný kostel. Farnost čítá 95 000 obyvatel, každou neděli zajišťují bohoslužby v širokém okolí. Ale to hlavní překvapení teprve čekalo - nový kostel je zasvěcen Santo Niño de Praga.

Ze slibovaného výletu do hor nakonec bylo čtvrthodinové stoupání do „kopečku“. Holt, tak jako neví nic o sněhu, ani netuší nic o horských masívech. Ale zato jsme se procházeli velmi chudou oblastí (slumem), kde mě přivítali (jako ostatně každého bělocha) pokřikem „Amerikano“. Druhé bohoslužbě se ke mně přihlásil jeden farník a říkal,

Santo Niño – soška Jezulátka v bazilice v Cebu na Filipínách

eho manželka pracuje v Čechách jako domácí hospodyně. K Vánocům mu dokonce poslala dopis v češtině, takže jsem se ujal překládání.

Vánoční lidé

Našemu lektorovi ze Srí Lanky říkali, že když bude přednášet na Filipínách, že tam musí zažít Vánoce. A měli pravdu. Já jsem si Filipínce pojmenoval jako „vánoční lidi“, protože toto období je velmi blízké jejich naturelu. Jsou velmi přátelští, pohostinní a radostní. Vánoce jim začínají už v září. Říkájí, že jakmile začíná měsíc, který má v angličtině koncovku -er, tak startuje vánoční sezóna - po Augustu následuje September). Což se projevuje tím, že od září máte všude vánoční dekorace, pořádají se koncerty v kostelích, ale i venku na náměstích a ulicích, všude jsou světelné kolekce z barevných žárovek, v dopravních prostředcích hrají koledy, ve firmách se pořádají „Christmas party“. Jinak pro mě osobně filipínské Vánoce byl opravdu zážitek - řekl bych, že Filipíncům se daří realizovat opravdovou betlémskou radost - dokáží prožívat radost i v chudobě. I když je větší část společnosti velmi chudá, Vánoce prožívají emotivně a naplno.

Blížící se Vánoce mají ale i stinnou stránku - s přiblížením se Štědrým dnem se množí případy krádeží, jelikož chudí Filipínci by aspoň nějaký ten dárek rodině chtěli dát.

V jejich slavení liturgie se také odráží jejich povaha, historie a kultura. Když zde nedávno zemřela předchozí prezidentka Corazine Aquinová, která byla symbolem revoluce proti diktátoru Marcosovi v roce 1986, tak jsem se dověděl, že jejich zvyk propojit se společným držením za ruce při modlitbě Otčenáš je právě vzpomínkou na období revoluce.

Projevem radosti je také zvyk společného potlesku na závěr každé bohoslužby. Je zde zvykem používat projektory při bohoslužbách - pro texty písní, ohlášky apod. Na Hod Boží velikonoční jsem zažil tzv. Salubong - což představuje setkání vzkříšeného Ježíše s jeho matkou Marií. Podle jejich přesvědčení se musel Ježíš po vzkříšení nejdříve setkat s Marií, protože matka je přece pro dítě nejbližší člověk v rodině. Liturgie začíná procesím ve tři ráno, kdy se z jednoho konce města vydává průvod mužů, doprovázejících sochu vzkříšeného Krista, a z druhé strany jim jde naproti průvod žen v čele se sochou Bolestné Madony. Před kostelem se průvody setkají a na pódiu je sehrán velikonoční příběh, jehož vrcholem je okamžik, kdy anděl poslaný z nebe snímá roušku halící bolestnou tvář Mariinu a to na znamení radosti ze vzkříšení. Teprve potom se vstoupí do kostela kde se slaví eucharistie.

Salesiáni

Navštívil jsem zde už přes 10 salesiánských komunit. Salesiáni jsou na Filipínách rozděleni do dvou provincií (sever a jih) a je jich zde okolo 300. Jejich pastorece je zaměřena především na oblast školství a sociální práce. Mají zde mnoho projektů pro nejchudší mládež. Komunity jsou početnější a i věkově vyvážené, mají zde poměrně dost mladých spolu-
bratři. Např. v komunitě Mandaluyon (část Manily) spolu-
bratři provozují všechny typy škol - základní, střední i vysokou, dále jako sociální projekt nabízejí rekvalifikační kurzy. Celkem tam studuje okolo 3500 žáků a studentů, zaměstnanců je cca 400. Do oratoře přes víkend přijde okolo 250 mladých.

P. Josef Mendel, SDB

Salesiánský magazín 5/2009

Pobřeží Filipín

Kapitánka

Jak to vlastně začalo? U nás v Jičíně jsme měli pěkný rybník, kterému se říkalo Kníže. To byl ráj pro nás kluky, až do doby, kdy se na rybníku objevila Zdenka Svatá s Maňáskem. (Maňásek bylo malé dřevěné plavidlo s plochým dnem - pramice, či loďka s vesly. pozn. red.) Na Maňásku jsme tenkrát neměli a tátovi si říct o peníze na Maňásku jsme se neopovážili, neboť on by nám našel hned nějakou práci. Nemohli jsme však nechat Zdenku Svatou, aby se projížděla na „našem“ rybníku jako nějaká princezna. Někdo navrhl, abychom to zkusili s neckama. Když jsme se objevili na rybníku jako nějaká „armáda s neckama“, Zdenka Svatá nás vyzvala hned k závodům. Kdo bude první v cíli, že bude kapitánem.

My jsme pádla neměli, pádlovali jsme rukama, tak jsme věděli, že nikdo z nás kluků nemůže závod vyhrát. Spolehnali jsme se však, že někdo z nás v neckách drcne do vratkého Maňásku a Zdenka Svatá se vykoupe a někdo z nás bude první v cíli a bude kapitánem.

Bohužel, nestalo se tak. Zdenka Svatá kličkovala s Maňáskem mezi neckama, jen nás dráždila a nikdo z nás se nemohl k ní přiblížit, aby ji potopil, a tak Zdenka Svatá závod vyhrála. Pro nás to byla ostuda, poněvadž my jsme ji museli salutovat a oslovovat ji „kapitánko“.

Na tuhle příhodu jsem již dávno zapomněl, až nyní. Když jsem opět navštívil Washington, D.C. Zdenka Svatá navrhla, abychom navštívili Panenské ostrovy, že loď Mercury jede z Baltimoru do Karibského moře, a že ona má již zamluvený lodní listek. Nemusela mě moc přemlouvat, a tak jsem dostal kajutu ještě na jejím poschodí. Aspoň jsme se nemuseli moc hledat, neboť loď Mercury je skutečně obrovská.

Kolem každé paluby je vysoké zábradlí jako bezpečnostní opatření, aby bylo méně sebevražd, aby manželé neskákali do moře, když jim manželky prohrály v kasinu všechny peníze.

Sotva se Zdenka Svatá objevila na palubě v kapitánské čepici, všichni námořníci a stewardi jí začali salutovat a oslovovat ji

Námořník salutuje „kapitánce Květě“

„kapitánko“. Dokonce i skutečný kapitán loď Mercury, rodilý Řek, když viděl Zdenku Svatou, zasalutoval ji a dal se s ní do řeči. Patrně měl radost, že má na lodi aspoň jednu štíhlou a pohlednou, neboť většina žen měla hodně přes váhu.

Většina pasažérů byli starší lidé. Jen jeden pár byli novomanželé. Ty jsme však viděli jen jedenkrát. Stále byli ve své kajutě. Škoda, že mladí lidé nemají na takové výlety čas ani peníze, a když jsou již starší a mají čas i peníze, tak už zase nemohou dobře chodit, a tak bývá vidět na lodi hodně kolečkových židlí. Na začátku je to obyčejně kulhající manžel, který sedí v kolečkové židli, a na konci se úlohy zpravidla vymění. Manželka, která během cesty již hodně přibrala na váze sedí v kolečkové židli a kulhající manžel ji tlačí a funí.

Kapitánka Zdenka Svatá byla velmi populární postavou na lodi Mercury, a tak nebylo divu, že vyhrála francouzské šampaňské, se kterým jsme ji připili na zdraví.

Nakonec nás potěšilo, když jsem vycházel z loď, že se námořník u východu se Zdenkou Svatou pěkně rozloučil: „Kapitánko, good luck!“ Každý přece potřebuje trochu štěstí.

I já jsem měl štěstí, že jsem po padesáti letech potkal kapitánku z mého mládí a vzpomněl si na příhodu, která se udála na rybníku Kníže u nás v Jičíně.

Pouze jméno „Zdenka Svatá“ je jméno, které jsem si kdysi vysnil pro „Vzpomínky z mého mládí“. Zdenka Svatá je ve skutečnosti vážená paní Květa Gregorová, provdaná Schlosberg a žije ve Washingtonu, D.C.

A slovo na závěr. I když jsme se pěkně svezli a viděli pět ostrovů: St. Thomas, St. Croix, St. Kitts, St. Johns - Antigna a St. Maarten a plavili se bez problémů šestnáct dní, přece bych dal raději přednost menšímu plavidlu. Ne zrovna neckám na rybníku, jak tomu bylo za klukovských let, ale nějaké menší lodi. Na lodi Mercury bylo 1800 platících pasažérů a to je přece jen trochu moc. Ještě štěstí, že všichni znali kapitánku a pomohli mi ji hledat, takže jsem se nevracel zpět sám. Ono co je moc, to je moc a loď Mercury byla 807 stop dlouhá a 105 stop široká, a tak tam někoho hledejte. Ale stálo to za to. Teď bude mít dušička kapitánky na čas pokoj – a moje taky.

Lubomír Hromádka

Kapitánka Květa s autorem článku
Lubomírem Hromádkou zasedají v jídelně lodi Mercury

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Ježíš se narodil 25. prosince

Proč bylo stanoveno datum Narození Páně na 25. prosinec, nebylo dosud jasné. Vycházelo se totiž z rozšířeného přesvědčení, že bylo stanoveno bez historického podkladu, aby se vytlačil vliv pohanského slavení zimního slunovratu. Poslední vědecké objevy však ukazují, že tomu tak není.

Díky dokumentům z Qumránu bylo možno přesně určit, že se Ježíš narodil 25. prosince. Je to mimořádný objev, který nemůže být zpochybňován jako apologetický, protože jej udělal Žid, docent Jeruzalémské univerzity Shemarjahu Talmon. Narodil-li se Ježíš 25. prosince, pak k panenskému početí došlo devět měsíců předtím. A křesťanské kalendáře slaví 25. března Zvěstování Páně. Ale z Lukášova evangelia víme, že archanděl Gabriel Marii oznámil jako znamení: „I tvoje příbuzná Alžběta počala ve svém stáří a je už v šestém měsíci...“ Starobylé východní církve slaví mezi 23.-25. září početí Jana

Křtitele. Pořadí dat se zakládalo na tradici, jež se nedala ověřit. Tak jsme si mysleli až donedávna.

Avšak musíme vycházet právě od početí Jana Křtitele. Lukášovo evangelium začíná historií starých manželů Zachariáše a Alžběty, která se už smířila se svou neplodností, což bylo jedno z nejhorších neštěstí v Izraeli. Zachariáš byl knězem z Abiášovy kněžské třídy. „A když jednou byla na řadě jeho třída a on vykonával před Bohem službu,“ zjevil se mu archanděl Gabriel a oznámil mu, že navzdory vysokému věku budou mít s Alžbětou syna - „a dáš mu jméno Jan... Bude veliký před Pánem.“

Ano, je nám dobře známa ta historie, ale že by onen Lukášův údaj „z Abiášovy kněžské třídy“ mohl být tak rozhodující, to si nemysleli ani velcí exegeté po dlouhá staletí.

Ve starém Izraeli byli kněží rozděleni do 24 tříd a střídali se podle neměnného pořádku při chrámových obětech dvakrát do roka. Věděli jsme, že Zachariášova kněžská třída, totiž Abiášova, byla osmá. Ale nikdo nevěděl, na kdy připadal její turnus. Až profesorovi Shemarjahu Talmonovi se podařilo za pomoci jiných odborníků a zvláště rozbořením svitků qumránské knihovny upřesnit chronologické pořadí, v němž se střídalo 24 kněžských tříd při obětech v jeruzalémském chrámu. Byla tady pravděpodobná tradice východních křesťanů, která klade oznámení Zachariášovi, že se mu narodí syn, mezi 23. a 25. zářím. Avšak tato pravděpodobnost se přiblížila jistotě, protože další badatelé, podníceni objevem profesora Talmona, rekonstruovali soukolí oné tradice a dospěli k závěru, že tato tradice pochází přímo z prvotní židovsko-křesťanské obce v Jeruzalémě. Velmi starobylá a také náramně houževnatá tradice východních církví, jak to bylo ostatně potvrzeno už v mnoha jiných případech.

Co tedy vypadalo jako nějaký zbožný mýtus, nabývá náhle úžasné, nové pravděpodobnosti. Řetěz událostí, který se táhne v rozsahu 15 měsíců. V září anděl Páně Gabriel oznámil Zachariášovi narození syna. Evangelista Lukáš upřesňuje: „Když skončily dny jeho služby, vrátil se domů. Po těch dnech jeho žena Alžběta počala.“ (Lk 1,21) V březnu po šesti měsících následuje zvěstování Marii a její „Fiat“. Po třech měsících narození Jana; katolická církev je slaví 24. června. Za šest měsíců se narodí Ježíš. A touto poslední událostí dospíváme k 25. prosinci. Tento den tedy nebyl stanoven čirou náhodou.

Vědcům, jako je profesor Shemarjahu Talmon, stačil Lukášův údaj, že Zachariáš byl z Abiášovy kněžské třídy, a qumránské papýry, aby se potvrdila tradice prvotní jeruzalémské obce i datum Ježíšova narození - 25. prosince.

A co je Qumrán? V některých jeskyních Qumránu nedaleko Mrtvého moře našel jeden pastýř v roce 1947 celou řadu papýrů, čitelných rukopisných svitků. Do roku 1956 se objevovaly a prodávaly další. Jde o 750 textů v hebrejštině, aramejštině (tak mluvil sám Ježíš) a řečtině. Sahají od 3. století před Kristem až do 1. století po Kristu. Biblista P. Gallagher SJ na jednom papýru určil text z Markova evangelia, který potvrzuje, že Markovo evangelium bylo napsáno před zničením esénů, židovské sekty, která měla v Qumránu své sídlo, to je do doby krátce po Ježíšově smrti v letech 40-50 po Kristu. Jedna část papýrů byla až do roku 1991 uchovávána v Izraeli. Zveřejnění všech textů 38 svazků materiálu z Qumránu bylo dokončeno v Oxfordu teprve v roce 2002.

*P.Josef Koláček S.J.
Rádio Vatikán*

Unexpected Graces... In unexpected places

**For my thoughts are not your thoughts,
nor are your ways my ways, says the Lord.
(Isaiah 55, 8)**

During this season we acknowledge a divine plan that, if truth be told, is not the way most of us would do things. The Savior of the world rests in a feed box attended by barn animals, grubby shepherds, and foreign seers bearing peculiar gifts. The King of all creation is born in a backwater town in an occupied country to poor parents forced to pack up their divine baby and flee as refugees. This is what our Christmas carols sing about and our stained-glass windows depict - grace in unexpected places.

Where are the unexpected places of grace in our lives? Where do we least expect to discover the Christ Child?

One unlikely place of grace is our mailbox. I love Christmas cards, but not catalogs and begging letters. They make me feel poor. The catalogs stir up longings within me - ridiculous, unaffordable longings for my home to look more hip, my body to be less hippy, and other impossibilities. The requests from charities force me to think about how much is needed and how little I have to give.

Is there a source of grace in this unexpected place of junk mail?

What if I looked at the catalogs with an eye for all I don't need? What if the pictures of urban-chic loft apartments prompted me to give thanks for our comfortable nest? What if models with skinny, airbrushed bodies inspired me to remember that my own somewhat lumpy physique still works remarkably well and that ample hips provide the perfect perch for a grandchild?

And what of the begging letters? When we remember we have enough, sharing is remarkably easy. Money not spent on remaking what is perfectly adequate can help those for whom it will make more than a cosmetic difference. The hours we save by having less stuff to clean, haul around, and eventually dispose of give us time to think about how the

world might be changed so those sad-eyed children are fed, clothed, and sheltered. With freedom from that false hunger for more, perhaps we'll be led to make a difference - to ourselves be agents of unexpected grace.

Another unexpected place of grace could be with the very people we find irritating: annoying colleagues at a duty party - you know, those "happy" holiday bashes you can't afford to miss or "the crowd" getting in our way at stores and on the parking lot. What if we prayed for the grace to see as God sees, encountering each person as a beloved child of God and our brother or sister?

For many, the most difficult people are within their own families. For families dealing with divorce, Christmas can be complicated, even painful. Children bear the burden of schlepping from house to house or alternating years with Mom and Dad, never enjoying everyone they love - not even on the day that celebrates Love's entering the world. I know a family who does it differently. Harsh feelings are set aside, and everyone celebrates together: current and past spouses, all the children, all the grandparents, a childless aunt and uncle - everyone. There's something under the tree for each person, and the Christmas meal is a happy potluck of foods and relatives. The first time was awkward. After a year or two, it started to feel normal - and now everyone is included at all family celebrations.

It all starts with Christmas when, gathered around the manger and the tree, we celebrate the birth of the Christ Child sent by God, whose ways are decidedly not our ways and who shows up where we least expect - in those places of unexpected grace.

*Bryne Shortall
Liguorian, December 2009*

The Golden Metropolis in the heart of Europe

Prague Castle Gallery revisited

Before we leave St. Vitus and the old Prague Castle complex let us pause in the Castle Gallery one more time for a closer glimpse at two more priceless works of art that escaped the pillage of the Thirty Years' War.

We begin with the portrait of Apostle Paul rendered masterfully by Petr Brandl (1668 – 1735), perhaps the greatest painter of the top Baroque period in Bohemia, who became famous not only as a portrait painter but especially as a creator of altar paintings with light dynamics (such as *chiaroscuro*) and mythological and genre works.

Another religious masterpiece, *The Feast of the Rosary* by Albrecht Dürer (1471 – 1528) was completed in 1506 for the church of the German community in Venice. This painting brought great prestige to the artist and marks a turning point not only in his career but also in the art history of northern Europe. One hundred years later (in 1606) it was bought by the undisputed art connoisseur, Rudolf II., and has remained one of the greatest works of art in Prague ever since. As mentioned earlier, great many treasured masterpieces of Rudolf II. were plundered from the massive collection shortly after his death. Unfortunately the looting of the Ca-

Petr Brandl: Apostle Paul

Albrecht Dürer: Feast of the Rosary

stle Gallery continued during Rudolf's royal successors who expropriated numerous paintings for the Habsburg art collection in Vienna. The restoration of the Prague Castle Gallery was undertaken by the Bohemian Royal Chamber whose archives in 1685 listed 551 paintings by Italian, Dutch, German and French masters. During 1721 – 1723 more paintings were removed to Vienna and the Prague Castle Gallery began to be considered a private Habsburg property. During the Prussian bombardment of Prague in 1757 the paintings were moved to deep cellars and other hiding places. A portion of the Prague collection was sold during an infamous public auction which took place in 1782 during the reign of Josef II. (1780 – 1790). The priceless (albeit slightly damaged) Dürer's masterpiece, *The Feast of the Rosary* was sold at that time for one florin (zlatka).

But let us end the jeremiad and instead let us focus on this restored, greatly valuable "tour de force". The subject is linked to the devotional practice of praying the rosary associated with the Dominican Order. St. Dominic, the founder of the Order of Preachers (O.P.) stands on the right of the Virgin while little cherubs are distributing crowns

of roses among the faithful. The assembly includes the leading ruler and clergy of 1906. The Madonna and Child create the focal point of what is the first group portrait in German art. On the left are the representatives of the church with a kneeling Pope Julius II. Standing behind him is St. Dominic who places the rosary on the head of Cardinal Grimani, patriarch of Aquileia. On the right, Emperor Maximilian I. receives the rosary while behind him kneels Ulrich Fugger, head of the Augsburg banking family. The imperial feature is reinforced by the Habsburg crown being placed on Mary's head by two adorable little angels. The Madonna and Infant Jesus in turn crown their two earthly representatives with heavenly crowns while the terrestrial crowns lie at their feet. With the confidence of a true Renaissance artist, Dürer pictured himself standing under the tree on the extreme right with golden hair and beard looking directly at the viewer and holding a sheet with his signature, the date of the painting, and the period of 5 months it took him to complete his masterpiece.

Tony Jandáček

Photo on back page:

Adrian de Vries - Adoration of Three Kings